

Móritz Mátyás

Mint orsóról a szál

Móritz Mátyás

Mint orsóról a szál

*„dermedt árnyak hamuja vagyok
saját romlásom előképe”*

Bohumil Hrabal

A bánat misztériumára

Testvérem, szenved a szíved,
a fájdalmad, mint tövist hordod,
hogy lehet jobb, már nem hiszed,
reményről nincs kedved dalolnod?...

Szíved fénye tompán lobban,
szerelem tüze nem melenget,
nem hiszed, hogy leszel jobban,
azon vagy: életed elengedd?...

A kint érzed és a lázat,
csak zihál sziklatömbű melled,
nem érhet már csak gyalázat,
nem hiszed: lesz mit ünnepelned?...

Az éjszaka villáma vág,
tépett büszkeséged zászlaja,
hazugság a szép-új világ,
nem csitul az orkán, gyász zaja?...

Ülsz csak az ég alatt, resten,
és múltadra gondolsz untalan,
nem vigasztal már az Isten,
csak heversz, mint ájult hontalan?...

Mint a többi célja vesztett,
úgy játszol a meddő húrokon,
míg a föld moraja reszket,
csak az elmúlással vagy rokon?...

Fekszel a többi beteg közt,
üldözőid elől nem igyekszel,
úgy élsz a halállal szemközt,
hogy talán boldog leszel egyszer?...

Veled ballag a lemondás,
úgy gondolod, nincs aki segít,
hogy rajtad nincs, csak a rontás?...
-Szeresd meg hát a töviseid!

Testvérem, az éj riogat,
mikor az árnyak gyűlnek köréd?...
-Az Isten majd megsimogat,
s halk béke perreg majd föléd!...

A báránynál is kezesebbek...

*„Boldogok,
akik megtartják az ő parancsolatait,
hogy joguk legyen az életnek fájához,
és bemehessenek a kapukon a városba.”*

Jelenések könyve 22. fejezet

Boldogok, akik szirthez hasonlítanak,
akik napjaikat nyugodtan fejtik,
akik az életre ablakot nyitnak,
és ha betegek voltak, elfelejtik.
Boldogok, kik szomjazzák a nevetést,
boldogok, kik éhezik a jókedvet,
kiket úgy vernek, mint zápor a vetést,
kiket börtönbe, vagy máglyára vetnek.
Boldogok, kik koldussal paroláznak,
akik könyörögnek, de nem vétkeznek,
kiknek ott a tanyájuk, ahol áznak,
kiknek nagy éhük van, s nem éheznek.
Boldogok, kik a bölcs mosolyt havazzák,
kik egy bűnöst is ártatlannak látnak,

kik a csókot hülve úgy kanalazzák,
és bár nem értenek, de megbocsátnak.
Boldogok, akik virágként úgy szeretnek,
kik fájdalmasan, fel nem ordítanak,
akik ha sírnának is: csak nevetnek,
kiknek suttogása a holdig szalad.
Boldogok mind, akik nem hadakoznak,
kibékülnek a haragvó halállal,
kik nyugodt ellenségei a rossznak,
és szívük, Úrhoz méltó terhet vállal.
Boldogok, akik karót nem hegyeznek,
kik embernek maradnak, és boldognak,
amíg mások mindennel kiegyeznek,
ők úgy örülnek az örök dolgoknak.

A bujdosó

Vannak akik ismernek, de Te még nem,
-nehéz lenne benned látnom az idolt,
egyszer sem voltál egyetlen reményem,
ha adtál is valamit: egyszeri volt.

Bújsz előlem, mint patak a fák között,
nincs könnyed, ha belém mar a csonthideg,
kényes embernek hiába öltözök,
-meztelen vágok neki a semminek.

Hagysz az elcsöppenő vértől ragyogni,
vakmerő reménnyel téged szeretni,
ájulásig körülötted forogni,
földdel és az egekkel keveredni.

Nem áldasz két kézzel, se takaróval,
nem hallgatsz meg, -más aki hozzám beszél,
küzdök csak rossz álommal és (forró) karóval,
-kerülgetsz, mint az üres, fekete szél.

Vannak, akik ismernek, de Te még nem,
úgy látszik, minden tévedésem kevés
lehet: későn tudom meg: téged végleg
szeretni akarnom: kísérletezés.

Hagyod sorsom szárnyait kavarogni,
hagysz millió csillag közt magányosnak,
hagysz beváttatlan álmokra hallgatni,
hagyod, hogy a záporok ronggyá mosnak.

Bújsz előlem, -rejtőzöl, mint az öröm,
amit szívesen követelnék, -ha van,
legszentebb szolgám –helyetted- a közöny,
és Te csak hagyod, hogy kínozzam magam.

Nem is kell annak szenvedését kérni,
ki fürdött sorsa hevében-havában,
hagyjad: szívem szívedhez hiún mérni,
a torkomig ömlő (csont)hideg magányban.

A csillagokhoz

1.

Mint egy rabot, magam végig nem tekintem,
a két szemem tűnő partok felé nem néz,
látni tudom a jót szenvedéseimben,
pütkösd királyságot: s nem ül fölöttem vész.

Gerincem nem recseg, mint a homok, kavics,
kínzóim várhatják, hogy hitem eldobom,
két kezével a sors széjjelmorzsolhat is,
én nem leszek az éjjel, a földdel rokon.

Nem jajgatok: keblem véres: megsebeztek,
nem a búról fog szólni a legszebb dalom,
nem fogok vergődni a bánatba veszteg.

Futni nem vágyok én, bőszen és esztelen
a bánatot egy percre sem magasztalom,
keresztutamon mindig Isten lesz velem.

2.

Miért lennék gyenge, aki bármit megbán,
akinek száján a vad fájdalom dadog,
aki gyáva meghalni szégyen-keresztfán,
fogjanak el, tépjenek csak vadállatok!

Miért állnék Úrnak szoknyája szögletén,
tűz is égethet, álmom nem lesz csüggeteg,
ha nincs ereje Istennek, segíték én,
érintésem elhamvasztja a zord telet.

Utolsó órán sem gondolkozom azon,
ki az, akinek halálom nem tűnik fel,
nyár halált hozó csókjára nem szomjazom.

Mint ahogy elégtételre sem, vagy vérre,
ha ködös gödörbe is dognak, -én hittél
elfogadom azt is: Isten nem hagy élve.

A fájdalom és én

Égitetek közt álmodom,
magányosak, kik elhagytak,
nem ront meg bú, baj, rágalom,
köd karmai nem szagatnak.

Gyenge, aki megfenyeget,
enyészet nem lakik bennem,
egye más a rabkenyeret
a dacból fölemelkedten!

Nem veszek el nyers habokban,
árván soha nem csavargok,
a szívem nincs darabokban,
keresztet háton nem hordok.

Álmom könnyebb, mint egy lepke,
álmom könnyebb, mint egy pille,
szöveget Te sem versz kezembe,
Te sem láthatsz megfeszítve.

Helyetted is jó kedvem van,
nincs, ki lenyúzza a bőröm,
csoda bennem minden dallam,
én az élethez kötődöm!

Nincs, ki szívem elorozná,
nincs, ki engem megpecsétel,
az ördög sem tehet rosszá
a tehetetlen dühével!

Erő nincs, ami ledöntsön,
tüske nem leszek bozóton,
nincs senkinek mit köszönnöm,
nincs, aki fellobogózzon.

Égitetek közt álmodom,
mint egy hajléktalan részeg,
csillagfényvel a vállamon
Istene is általnéznek!

A harsogó tenger csendje

Fenyvesi Ottónak

Már nem nagyon hiszek a szavaknak,
még a múzsám mellett is csak addig
tartok ki, míg egy nálánál jobbat
nem találok. Már nem nagyon hiszek
a tavasznak. Pusztul a föld. Arcom
az elmúlt télen még tükörsima
volt, s bársonyos a bőröm. Hangom
mutál, szakáll sarjad az államon,
és a bánat, talán már ma éjjel
halálig gyötör. Hisz olyan mélyen
feszíti szívemet. Sokan vertek,
szegény maradtam, és sohasem volt
szerencsém. Ma éjjel tán' meghalok.
Ma éjjel olyan mélyre merülök!

*

Hánykolódom, mint vízen a csónak.
Mít hoz a holnap? Nem találgatom.
Még a jogos panaszaimat is
elhallgatom. Csak hánykolódom, zord
habok között, s a szél dagályán.
Senkim sincs széles e világon, és
viszontszeretni az álnok tenger
képes csupán. Nincs nyugalom, csupán
a sorsom: kihunyni, mint a lámpás,
melyből elfogy az éltető olaj.
Hajótörött, és halrágta testem
a tengerparti sírban fekszik majd.
De addig is: mint vízen a csónak.
De addig is: mint csónak a vízen.

A hűtlen

Nem is emlékszem én már arra a napra,
mikor utoljára ismertem magamra.
Ha létezik Egy Úr: rám az sem vigyáz:
senkije vagyok, és így nem éri gyász.

Úgy gondolok én a szebbre és a jobbra,
ahogy az Isten gondol az én kínomra.
Megbocsátom, -elnézem, -és lenyelem,
ahogy elnézi, hogy nincsen kenyerem.

Nem hiszem semmi dölyffel magam igaznak,
még az Istennek sem falazom, -a gaznak.
Néven, ha szólítana, nem reszketnék:
Ő nem győzhetne, és én nem veszhetnék.

Élvezem az ostobaság szabadságát,
és majom módra tépem ketrecem rácsát.
Rég volt, mikor nem volt üres a kamra,
mikor Isten gondolt még a kínomra.

Ha volt tarisznyámban bármi, -rég elfogyott,
lábamon a fényes csizma is megrogyott.
Isten rám hagyta, hogy szomorú legyek.
Tudom: élni kell,- és tudom: nem lehet.

Pedig az Úr, utamon egyengethetne,
hosszúszerű esőt másra is vethetne.
De sajnálja azt a kevés kenyeret,
száraz szemekkel magába úgy mered.

Neki a szíve, nekem a tollam vásik,
miért is sajnálna, mikor él így más is.
Azt gondolhatja: addig még elleszek,
amíg el nem hordanak a termeszek.

Míg a porba révedek emlékeimmel,
és az életem, mint a füst, úgy illan el.
-Arra a napra már nem is emlékszem,
mikor lágy volt az est, mint egy szőlőszem...

A költészethez

Van, hogy veled eggyel több a gondom,
de, hogy ne környékezz meg: nem hagyom,
megtámasztom újra homlokcsontom:
próbálok átlépni önmagamon.
Néha nem is érzek hozzád kedvet:
elmerülök olvasmányaimban,
majd érzéseim megélesednek,
és csak írok, -írok mint egy hibbant.
Bár tudom: szerelmünk lehetetlen:
mert nem tudom: neked mikor kellek,
nem tudom, hogy rabod mikor lettem,
és Te, fölöttem a viharfelleg.
Vagy a tükör, hol magamra látok,
labirintusom, amelyben járok.

Te mindig ott legyeskedsz köröttem,
és nem hagysz elfeküdni, pihenni,
benned már ezerszer megfürödtem,
és máig úgy ölelsz, ahogy senki.
A bűneimet is benned mostam,
véredből ittam, testedből ettem,
napsugaraidban megbotlottam,
és álmodoztam a holdfényedben.
Mikor a szívem majd' összeroppant,
mikor a föld megmozdult alattam,
-a hátadon hányszor tanakodtam:
hogyan ló vagy, de lovagolhatatlan.
Hogy Te jelentesz nekem védelmet,
bölcseletet, tébolyt, és hű elvet.

A mi Urunk...

Nem érti meg szívünket,
gyűlöl csak egyre jobban,
tűzre veti szívünket,
és hagy a fájdalomban.
Hangja csak halotti hang,
-a lényeg csak, hogy hulljunk,
tudjuk, mi a sok bitang:
így kell, hogy elpusztuljunk.
Nem tudja, honnan jöttünk
és jónak sose látott,
keveset könyörögtünk,
mégis maradt az átok.
Nem jó és bölcs tanárunk,
legfeljebb Végzet-Isten,
csak a sorsunkat várjuk,
hiszen emlékünksincsen.
Sokan szeretik, -áldják,
fel rá, mi mégse nézünk,
nem kutatjuk talányát:
más, akit megidézünk.
Számára nem is vagyunk,
nem is leszünk a nyája,
álom nélkül álmodunk,
szavainknak útját állja.
Benne nem is magunkat
látjuk, éjórak sorján,
szava, ha van is, untat:
elfolyik a csatornán.
Bámul csak, víg haraggal,
és a két öklét rázza,
mint egy kárhozott angyal,
rútul megbabonázva.
Nem oltalmunk, nem örünk,
nem ad innunk, se ennünk,
meghalunk, és nem győzünk,
-tudomásul kell vennünk.
Nem lát minket vendégül,
meg kell nekem is tudnom:
velünk meg már nem békül,
-de nekünk az se fáj majd,
ha Urunk arca sima
lesz, a ravatalunkon.

A sűrű semmiben

Bűnbánatot belőlem mi fakasszon,
a fejemre olvashatsz te is bármit,
hogy mindegy volt nekem: férfi, vagy asszony,
hogy szívem elhervad, vagy kivirágzik.

Törik ellenállásom, mint régi csont,
azért sem nyalom meg Isten talpait,
bár mind közelebb a mondat végi pont,
de gyászhirem mosolyogni megtanít.

Hajam, -fogam hullik, -sliccem kinyitva,
kezeim a gépet ritkábban verik,
és ami születik, az is csak líra.

Benne a szerelem, és más hulladék,
hogy csak eljutok a végső gödörig,
és amíg elásom magam, hull a dér.

A XXI. század költői

*„Előre hát mind, aki költő,
A néppel tűzön-vízen át!
Átok reá, ki elhajtja
Kezéből a nép zászlaját.”*

Miért nyávognál könnyelműen,
amíg más csúful dorombol?...
Ha szólsz: ne emelvényeken,
és ne is kevély oromról.
Ha csak önsírató szerepben
Énekeled, hogy mi a tajték,
a sötét felhő hogy lebeg fenn:
Szent fát (a helyedben) kezemben nem tartanék!

Népünké a bujdosó szerep:
Taposunk követ, és havat.
Lángoszlopra ne is vess szemet,
ha csak reszket az ajakad,
-Hisz neked kell lenni a fénynek,
szívnek mellkas mélyiben.
Ha csak földhöz ragadt az élted:
Mit cikáznál a légbe fenn?...

Előre hát, ha költő ember
vagy, -nem csak úgy hiszed éppen-
Ki nem is bír a gyötrelemmel,
csak fekszik sír gödrében,
vagy kis kertjében az árny alatt,
nem is mozdítva a kezit,
bámulja a show műsorokat,
amíg más verejtékezik.

Vannak hamis politikusok,
akik szerint úgy dübörgünk...
Hogy tisztességesek a jussok...
De mindezzel, nem törődünk.
Hazugság, szemtelen hazugság,
Amire hegyeset köpünk.
Még hogy dübörög a gazdaság,
mikor vizitdíjat nyögünk!...

Ennyit bőségről, gazdagságról,
amiből nem sok jut nekünk.
Ha az éhség nem dönt le lábról,
por és hamu nem lesz végünk,
Akkor mondhatjuk, hogy *megállj csak,*
mikor senki nem tekinget,
hogyszer..., -hogyan talán..., és: bár csak...

Akkor lenne itten innep.

Jobb ötletet, lehet, hogy tud más,
de Te, csak velünk küszködjél,
és lessed, mikor jön a számlás,
hogy nem fizeted a lakbért.
Mert verseidért még nem fizettek,
a főszerkesztő sem döntött,
hogy felfedeznek, vagy tűzre vetnek,
akár egy komor fatönköt...

Ahogy majd

Legalább egy szavamnak kellene lenni arra,
hogy szeretek. Egyedül élni: legyen más gondja.
Magányos parkokra nem gondolni, a satnya fák
bádogszínű lombját is inkább elfelejteni.
Mert az otthonosságom már gyalázatos formát
ölt, az elesettek, és a halott költők között.
Visszatérnem sem igen ildomos már az élet
szokottabb képeihez, beletörődve, intve.
El kéne érni célom. (A költészetemnek is.)
Kezembe a toll helyett egy lány cipőjét venni.
Kívánatos helyé is tehetném ezt a földet.
Elfelejteni folyvást a szomjamra gondolni.
Meg kellene találnom a hatni tudás nyájas
és szép szokását. Legfőbb gondom, lehetne jó is.
Úgy tűnhet: megtervezett a boldogtalanságom.
-Megengedhető lenne egy tektonikus mosoly.
-Egy-egy elrontott napom után úgy várhatnálak,
ahogy majd a halálom hívom, (...) életem után.

Árnyéklovas

*„Lehet az ember nagy, titáni
héroszok árnyékában is
De jaj, kire saját árnyéka hull!”*

Megsebezve, de talán még nem legyőzve,
és talán elmúlik a ködös éjszaka,
talán egyszer még fekszem medvebőrre,
elillan vizelet, verejték szaga,

Törvényem, ami gúzsba köt, nem lesz barbár,
amit építek, biztos lesz és szép magas,
akik látnak, nem fognák orrukat már,
nem lennék arcnélküli árnyéklovas.

Saját lesz kabátom, és saját lesz ingem,
ha meglátnak, szörnyülködni nem kezdenek,
nem nyirkos hó kering majd ereimben,
ha jó történe velem, nem lepne meg.

Feltűnne a holnap, nem ily viaszfakón,
velem Isten is lehetne elfogódott,
nem lennék kapitány, süllyedő hajón,
nem őriznék már több, égő kanócot.

Nem engedném el többé sorsom fonalát,
vörös szőnyeg járna nekem, és emelvény,
nem lennék benne biztos, hogy úgyse lát,
élném életem, mint egy eleven lény.

Szemem nem lenne sötét, vagy holt- halovány,
nem lepődnék meg a bőséges jussomon,
nem lenne szilánkra tört a koponyám,
nem lennék hóember a trópusokon.

Nem futna velem szembe veszetten iszony,
nem lennék reszketője, gyanús neszeknek,
Isten elbizonytalanodna, el bizony,
-az lennék végre, mit *énnek* neveznek.

És feltámadásom is kipipálhatom,
mit érdekelne engem kacagó halál,
ha egyszer érző szívekben lakhatom,
kincsem nem lenne habzó ürességtől
kicsorduló pohár!

Az átkozott költő

Megénekli a voltat, és a lesz-t is,
hindu hercegeként, sátoros cigányként,
álmodik újat, nagyot, rettenetést is,
bordó mellényben, lázongó titánként.

Kutatva: miért nő ki újra a fű,
milyen a tűzben enyésző alkonyat,
megmagyarázva, hogy egy szín hány színű,
megtudva: milyen egy feldúlt, lázas agy.

Hisz a költő is olyan, mint bárki más:
vagy minden akar lenni, vagy semmi sem:
szírt felett sólyom, -víz mellett parti sás,
vagy bélyeg-arc helyett inkább jeltelen.

Megénekli: milyen a szégyen, -a mocsok,
felnyitva a szemed, hogy a rosszat lásd,
van, hogy az ő szíve is könnyel mosott,
vagy magát kínozza, és fojtogat mást.
Szemére hányják: tehetségnek roppant...
és fel: úgy ássa magában a mélyet,
hogy amíg olvasod, rájössz: rokon vagy,
-ami felül van: hazug, durva kéreg.
Legtöbbször ködbe, vagy fagyba öltözött,
az Ördög, de az Isten sem érti meg,
ezer titka hámozott és elfödött,
-van, hogy magát gyűlöli, mert nem szeret.

Megénekli a voltat, és a lesz-t is,
hindu hercegeként, sátoros cigányként,
álmodik újat, nagyot, rettenetést is,
bordó mellényben, lázongó titánként.
Suhanckén: József Attila köpenyében.
Lágy arca torzul, szögletes merevre.
Lyukas vashatosként a kőedényben,
akit nem vár senki, csupán a sínekre
egy tétován tolató tehervonat.
Szívére visszafolynak mind a könnyek,
és a csöndre intő csillagok alatt
kacagna, -pedig sírni volna könnyebb.

Az ő halála halálnak

Nyugtasd meg szeretőm: benne hiszek csak,
célnak tekintem őt, nem oltalomnak,
maradjon meg a dobpergő izgalom
mészfehér lámpaláznak a torkomon.

Én maradok rémülten szemérmetlen,
saját magát is utálhatja bennem,
vágyom rá, mint a kínra, a hidegre,
ráfektetni a virágos térdemre.

A köréből nem szeretnék kitörni,
ha ezért mást meg is próbáltam ölni,
legyen más szajhája, az én bolondom,
combját forró újakkal én kibontom.

Másnak őszinte, nekem örök titok,
azt is felvállalom: rá hasonlítok,
érte úrrá leszek a lámpalázon,
vágyva, hogy rám pirítva megalázzon.

Megrökönyödöm, ha két szeme villan,
hogy ártatlanul tartsam karjaimban,
az arca bőre nőjön az arcomon,
nyugtasd meg: fény Ő a virágbalkonon.

Maradjon kaland, és ne pontos térkép,
ne váltsa fel semmi vakmerőségét,
ha kell: napestig vacogok a vágytól,
merengve, hús tenyérrel forró ágyról.

Ha a hűségén mások csak röhögnek,
lefekszem elé, -lefekszem küszöbnek,
szája sarkába ha ki is ül a gúny,
nyugtasd meg Őt: Én mindig, és ugyanúgy...

Az örömhöz...

Megtörtem a harcban, -a hitben,
és azt kaptam, mit nem akartam,
mit rémálmaimban sem hittem.
Törékeny szó lettem a viharban.

Hittem: az Úr majd örömet ad,
hogy hinni fog bennem, ha hiszem.
Nem ért semmit száz és száz önvád,
hiszen kinevette a szívem.

Égre néztem, hogy majd visszanéz,
hogy nélküle, hogyan megy sorom,
milyen a világ, és benne én,
ahogy a hitem szétmorzsolom.

Hittem, hogy majd szívembe zárom,
-de az ég csak, mint egy rongy, ragyog.
Meváltó szeretőm az álom,
-amúgy már csak rozsdás roncs vagyok.

Ő bújik csak a felhők között.
De talán megnyílik a börtön,
és fentről nézhetem majd, törött,
lélektelen testem a földön...

Baka Istvánhoz

*„jó volna lenni még talán de
mit is tegyek ha nem lehet
a szótáradba írj be s néha
lapozz föl engem és leszek”*

Ősz van, -most voltaképpen sírni kellene.
Kiabálni, és nem szólni soha többé,
Hogy a vers sem lehet már borízű zene,
Hogy életem angyal sem teheti szebbé.

A rémülettől nem szabadulni vadul,
-Ezek ellenére én nem modorkodom-
És érdekel, hogy mi van az ablakon túl,
A szűrés, mint a szálka, nem áll torkomon.

A papírra nem kellene kezdőbetű,
A mélyben úgyis megreped a koponyám,
És szívemből úgyis kinő a satnya fű.

Meg is rozsdásodhatnak bennem a karók,
De miért zúdulna rám a nyomtalanság:
Legyenek mások hűtlenek, -télre valók.

Boldogok...

*ember vagyok: szívem árad-apad,
épít s leront vad hullámtornyokat;**

Kiket megront a szeretet, -a jóság,
olykor a bűn és az alávalóság,
kiknek szenvednie kell, és majd *halmuk*,
mert ez a büntetésük és jutalmuk,
boldogok, akiknek rejtekeiben
hullámzik a pokol, -hullámzik a menny,
akik értő fülekkel meghallják *itt*
az éveknek felmorajló titkait,
boldogok mind, akiket körbe ugat
átok, -gyűlölet, -halál, -és büntudat,
akik megszenvednek a szégyenekben,
és úgy sírnak, -jajgatnak, -émelyegnek,
akik vakon élnek, való-korukban,
és majd feltámadnak haló porukban.

Boldog, kiben öröm akkor virágozik,
ha minden csontja és a szíve fázik,
boldogok, kiknek szíve véres cafat,
de szegény lelkük mégis, -mégis kacag,
akiket kinevetnek, -nem értenek,
akik Istentől semmit nem kérdenek,
kik nem ismernek díszes, nagy-hatalmat,
csak ujjongást, -bánatot, és unalmat,
kárörvendve, örülve az életnek,
mert boldogok, kik vesztükbe tévednek,
kiket nem hajt a parancs, a kívánság,
akikbe borként ömlik a vidámság,
akik vakon élnek való-korukban,
és majd feltámadnak haló porukban.

Boldogok kik meg tudnak halni, -térni,
akik képesek oktalan remélni,
kiket a vihar félbeszakít újra,
testüket méltatlan tél szele fújja,
akik a földre rognak mindenestül,
és úgy folyik rajtuk a víz keresztül,
kik tudják, hogy rossz irányba tartanak,
kiknek a menny csak távoli part marad,
kiknek az ég csak beteg-sárgán dereng,
és ereikben keserűség kereng,
boldogok, kiknek kezén, -lábán: lakat,
akik ázott virágként borzonganak,
akik vakon élnek való-korukban,
és majd feltámadnak haló porukban.

Boldogok akiket erősnek látnak,
de prédái maradnak a világnak,
boldogok, kiknek érzéseik vannak,
és mégis megmaradnak társtalannak,
kiket nem ringatnak végtelen habok,
kiket az oltalom faképnél hagyott,
boldog, akit ütnek és nem meglepett,
ki nem vesz fel megtévesztő lepleket,
akik úgy járnak-kelnek magányukban
és forgolódnak vaksötét ágyaikban,
kiknek a szívét aggodalmak rágják,
és nem ismerik csak az élet fonákját,
akik vakon élnek való-korukban,
és majd feltámadnak haló porukban.

Boldogok, kiknek könnyei peregnek,
kiket nem féltenek és nem szeretnek,
kik el tudnak veszni egy gondolatban,
akik csak bámulnak bambán, -riadtan,
akik holddal, -nappal, -szembe nem néznek,
kiket nem hat meg hajnali igézet,
boldog lehet az, ki éhségre falánk,
kiben szomjúság ég, mint a fáklyaláng,
boldogok, kik nem jók csak vert seregeknek,
akik vereség elől nem sietnek,
boldogok, kik villámnál tüzesebbek,
akik a báránynál is kezesebbek,
akik vakon élnek való-korukban,
és majd feltámadnak haló porukban.

*Rákos Sándor: Ember

Bolyongok

Hol van az kis ház, ahol majd megállok,
és ahol szerető nem lesz velem álnok?...
Merrefelé menjek? Délre vagy nyugatra?...
-Felnézek az égre, fel a csillagokra.

Hol van az a kis ház, hol megtértként intek,
ahol lesz gazdája az én könnyeimnek.
Ahol jutna nekem jobb étel, jobb kelme,
hol háborgó szívem végre nyugtot lelne.

Hol van az a kis ház, amit én keresek,
ahol tudnék élni végre egy keveset.
Ahol testem többet érne egy holttestnél,
megférne mellettem bajtárs és a testvér.

Hol van az a kis ház, hol fekhethnék holtan,
hol nem kérdeznék majd: kinek fia voltam.
Hol szavam nem törnék ketté, mint egy gallyat,
ahol még az erdő is csak engem hallgat.

Hol van az a kis ház, hol gyertyafény rebben,
ahol úgy látnának, hogy még soha szebben.
Merrefelé menjek? Hol várják a jöttöm?
Hol van az a hely, hol gyilkot nem kell kötnöm?...

Hol van az a kis ház? Észak, talán Kelet?...
Hol végre tavaszba szöknének a telek.
Hol élvezném végre melegét a napnak,
nem érezném többé már a szívem rabnak.

Hol van az a kis ház, -kérdzem még mindig,
helyes útra, mi az ami majd elindít?...
Hol eső nem ver el és a menny nem dörög,
csak néhány vadgalamb turbékol és sűrög.

Hol van az a kis ház, -kezem teszem össze,
csillagfény az utam már ne is fűrössze.
Merre nincs csillagfény, arra bolyongok majd,
és szeretteimre nem hozok már több bajt.

Bús fivérem...

1.

Hidd el, hogy nagyon szeretlek, -ez még
fiatal koromból datálódik,
hogy vannak jambusok, fogódzók, eszmék,
hogy van, aki igazat mond, -nem lódít.
Arcod keresem, -remeg az állam,
és mint a gőz: száll, -száll a gondolat;

kereslek a rótszakállú lángban,
messziről kitárt, kapzsi karodat.
Keresem arcod, verseid megett,
ahogy színeket az álmaimban,
-a földtől eloldanám az eget,
megértenélek, mint sok bölcs és hibbant.

2.

Küzdök szavaiddal, és a hittel;
nem tudom, mért nem volt maradásod,
hogy milyen akarás és gőg vitt el,
de elpusztultál és jöttek mások.
Százkét éve születél, de még titok ma,
hogy önmagadhoz mennyi volt közöd;

miként feküdtél, mint hasított fa,
vonat alatt, -cementfalak között.
Te ucca gyermeke, -Te szilaj legény,
ki pihensz, mint a tajtékos élet,
-villog a nyári nap, tollam hegyén;
ha engednéd, én megölelnélek.

3.

Kutatják csak hasonmásodat,
boncolni való lettél, -egy lelet;
látjuk, ahogy láttad: a múlt hasad,
ki laksz föld mélyében, vagy föld felett.

Ki ott járt, ahol a sóhaj terem,
hol a bánat halk csöppekben csurog;

-emlékedet most rímekkel verem,
néma utam fölött bagoly huhog.
Hídként remegek, -a szél dorombol,
halottat költeni, tollat vettem,
az erő kifut a két karomból,
ahogy nehéz sírodat zörgetem.

4.

Gondolatom fáradt porral kering,
talán hallasz, fénylő csillagodról,
vállamra húl az izzadt, szennyes ing,
-hosszan iszom öblös kulacsodból.
Bő asztalt neked már az Úr terít,
hogy idézünk téged, -talán meglep;

míg sírodon a sárga fű virít,
állok, mint sárba száradt üvegcserepek.
Bús arcodba bárcsak belelátnék,
megtudni: *odaát* rosszabb, jobb se lesz,
hogy az élet egy ostoba játék,
hogy *ott* sincs, aki kutyába se vesz.

5.

Üldözött a halál, mint a sintér,
zsebében az Úr hatosként hordott,
keresem: miért vagy olyan, mint én,
-és mint a boldogság: meghúzódodom.
Nézem, ahogy a felhő féltve főd,
mi elnyelt, mint a tiszta szürkület;

-cirógat, ölel a fény, a szél, a köd,
és lúdbőrzők, akár az öregek.
Zokogni is lenne könnyem annyi,
míg valahol egy ezüstvonat robog,
fáradt nyugvással hagyom rohanni,
-életemmel előtted számolok.

6.

Mert élnem kell, úgy, hogy ne is akarjak,
míg duzzad az ér, és a vér kavarog,
hagyom, hadd károghanak a varjak,
-de hallhatnád dalom, ha úgy akarod.
És ha hagynád: én megölelnélek,
lennék rajtad nagykabát, vagy mellény;

-átkom és üdvöm neked vallom meg,
hogy a gyilkosod véresre verném.
Mégis, ha van vigaszod, mondd: mi az,
mi jutott, -talán csak göröngy-világ,
páncélod ott is csupán rongy-viasz,
kik szeretnek, akár a gyöngyvirág?...

7.

Hidd el: szeretlek, -és egyre jobban,
míg lökdösnek csak a durva kezek,
-meg kik szánnak téged, jóllakottan,
a Duna-parton, mondd, mit keresek?...
Mért járok most, mint egyszerű vándor,
mért borulnék rád, jajongva, esdve;

kettőnk közül ki a nagyobb jámbor,
mért gondolok most egy dermedt testre?...
Mért tántorul meg előtted a térd,
belőlem dalt, miért zokogót hoz
a fekete kelme, -drága sötét,
őrlöngve mért török utat egy holthoz?...

8.

Ha bús kedvvel is, dologban voltál,
újabb és újabb nyomort szereztél,
akár csak az apán: robotoltál,
és egy hely volt, ahova menekülhettél.
Ahol helyettem is ölel az Isten,
gyermekeként, kit lerontott a tél;

-sebeidet bekötözném frissen,
mint aki szárny nélkül a földön él.
Hallgatok, -helyettem az ég dörög,
kísértetem kibú a föld alól,
és az utamon velem lődörög.
Találkozzunk majd, egyszer, -valahol!...

9.

Kedves képmásom, és bús fivérem,
kit szerény vággyal szeretek egyre még,
szemeimen könny remeg kövéren,
nyelvem kiszárad, a homlokom ég.
Mint aki egy holtat imádni hú,
kinek verse csupa bús nedvű bor;

és emléke örvénylőn keserű,
mely szent, és mely reszket egyre, s forr.
A szó, kontár ajkamon a tiéd;
próbálok kipengetni némi dalt,
nem látni Téged semmivé hullni szét,
miközben a Nap a kezedbe halt.

10.

Bárcsak tudnám, milyen csöndesség ez,
a táj egy sötétre mázolt festmény,
a hang kushad, az érintés érdes,
és kigyúl egy különös fény.
Átvilágít vad erdőn és poklon,
futok, mint aki utat találhat;

futok: árnyékodba sírva botlok,
mint anyaföldre egy vándor állat.
És ha behunyom a szemeimet,
hallom hangodat az éjszakából,
kihalt utamon kerget a hideg,
hátamon dobol a sűrű zápor.

11.

Nem tudom, hol járhat most a lelked,
meg nem történtté tenni, mit vágynál,
új otthonodból el, most ki kerget,
most hol nem ereszt a kantárszár.
Téged, ki elveszett nemzedék ihletője
lettél, -, „nem keveseknek a tolla”;

Te, míg mindent megírtál előre,
mi iszunk csak az illúziókra.
És talán minden rosszabb lesz ezután csak;
megmarad szemed örökre lecsukottnak,
megmaradsz kamasznak, megmaradsz talánynak,
és utánad minden vers fonnyadt lucsoznak.

12.

Az én gondolatom is csak porként kering,
de talán hallasz, fénylő csillagodról,
vállamra hűl az izzadt, szennyes ing,
hosszan iszom öblös kulacsodból.
Verssoraidat döföm magamba,
oly nehéz a könnyű út is veled;

botladozva úgy dőlnék karodba.
Ragyogjon a Nap, a sírod felett.
Ki pihensz, mint a tajtékos élet,
kinek útját járom; másfelé nem visz út,
megborzongok ugyan, de nem félek.
- a vers és Te maradsz az abszolút.

Caspard Hauser éneke

Emberek közé találtam utat,
felnyílt szemem, a semmibe révedt.
Fel akarták tární a múltamat:
velem örült orvosok beszéltek.

Tudásom és szókinccsem egyre nőtt,
kezemben megfordult minden szerszám,
és be nem fogadtak a temetők,
-pedig hívtam a halált, -ezerszám.

Kaviárt faltam, nyeltem a jó bort,
mosolyogtam harminckét fogammal,
-volt: főúri bálban, száz lány bókolt,
-fel-le jártam fényes ló-fogattal.

-Tisztességgel játszottam a marhát,
és immel-ámmal, de megkedveltek:
meglátták bennem az emberfajtát,
bár kezdetben még bilincsbe vertek.

Kicsúfoltak és körberöhögtek,
-míg verseket tanított egy diák.
-Sokszor hallgatnom lett volna bölcsőbb,
és játszani tovább a bestiát.

A szerelmet meg én sem tagadtam:
a lángja, mint a villám: megcsapott,
-de elutasításként azt kaptam,
hogy: a csúfabbnál is csúfabb vagyok.

Nem is jelentettem mást, csak gondot,
hamar sírba is akartak tenni,
mint megtalált és megunt bolondot,
akiért imát majd nem mond senki.

A szívem alá kés-szúrást kaptam,
és már mint hullát, szemügyre vettek:
„természet-ellenes”- bólogattak,
- mosolyogva és elégedetten...

Dermedt árnyak

Nem keres senki sem, haza senki nem vár,
bőrünkbe ivódik száz lenéző szempár,
rút árnyak játszanak velünk hitegetve,
Istennek nem telik bennünk semmi kedve.
Nem gondolni semmit, talán ez a legszebb,
félék: hátba szúrnak, ha egyszer lefekszem,
be vagyunk öltözve a mocskos hűségbe,
nem történik semmi úgy, mint a mesékbe'.
Táncot járnak rajtunk a bolhák, -a tetvek,
a percek reménnyel alig kecsegtetnek,
nincsen meleg paplan, nincsen puha párna,
nem örülhetünk: nem jut tüzelőfára.
Visszük sebes szívünk, visszük életünket
a tüzes poklon át, gyászos minden ünnep,
tudjuk: kell szomorú embernek is lenni,
elesettségek kár is számba venni.
Lecserélnénk sorsunk egyszer egyszerűbbre,
egyszer vevők lennénk ízesebb derűre,
zord nekünk minden út, csupa sár és felleg,
rég nem mondom én se: így szeress, ha kellek.

Nem keresnek minket az Úr angyalai,
-hűségről álmodik a sok sehonnai,
szeretnénk letűnni büszke, bús kudarccal,
száz év múlva kelni örökfényű arccal.
Nyomunkban a halál, mint fekete bundás,
belénk csimpaszkodva ballag a lemondás,
szegény fejünk már a légynek sem igen vét,
nem több: szájaskodás cifrázni úr nevét.
Annyi sok vén zsvány gombolkozik nyakig.
Úgy hullanak rájuk a saját árnyaik,
ucca gyermekei, a város peremén,
száz kihunyott percnyi fény, -gyilkossá lett remény.
Poshadt koldusszagunk illattá nem válik,
nincs olyan vallás, mely minket áhít váltig,
annyi hűvös álmot nyelt már le a torkom,
nem válik lábamról a bilincs, -a horgony.
Van: ahol fekszünk: nem jön arra senki se,
falat kéne, bár nem tudunk már enni se,
könyörögnénk mi és mormolnánk ígét,
ha nem tudnánk: fogunk sántán megbotolni még.

Eddig elkerült...

Bella Istvánra

Eddig elkerült, talán gyűlöl engem,
Behunyta a szemét, hogy ne is lásson,
Hagyott időt, a végén megremegnem,
Szenvedni, közönséges kutyaláncon,

Hogy lerágott csontból ennyit hajított,
Képes elhíttetni: nem is ver szívem,
Hogy vállra venni testem, nem kell indok,
Nem merek kérdezni,- lélegezni sem.

Eddig hagyott élni,- alakoskodni,
Számolni: hogyan múltak el évszakok,
Lesben állni, hogy mikor fog kopogni.

Most már nem kell megkeresnem: merre van,
Egyszerre tavasz, nyár, ősz és tél vagyok.
Sajnálni kezdem. Érdekes: nem magam.

Egér és ember

Mosolya ha van: torz és balog,
egy története sem megható,
inkább hideg, mint a hajnalok,
foszlottak, mint rajta a zakó.

Peregnek, mint kézben a homok,
mint a kérdések: *mért így, -velem*
-holt szerelmek, keserű borok,
nagy harcok és kevés győzelem.

Minden ébrenléte jéghideg,
ahogy minden álma lakatlan.
Esős nappalok és éjjelek,
-fohásza az Úrról „lepattan”.

Díszpéldánya a mélyről-jöttnek,
aki csak még mélyebbre jutott,
kinek hátába kést döfnek,
mindegy, hogy élő, vagy hogy halott.

Nem kezd semmit a virradattal,
és a vad képzelgések helyett
beesett szemekkel (és hassal)
néz, s egy-egy jó napon mereng.

Szél énekli altató dalát,
takarója: sárguló lapok,
(zörögnek mint sírban, sok barát)
-nem maradtak csak a hajnalok.

(Melyben a magánya, bányamély)
és a nappal, amely úgy éget,
mint amikor elkapta a kék:
egér keresett menedéket:

Kezét emelte: *nincs kímélet*,
és villámokat szórt a szeme,
de nem bántotta a gyengébbet,
-nem úgy, mint a saját Istene.

Egymásba ölti

Ennyi sok mitológiával
háta mögött, az ember otthon
ül, és nézi a kihalt villamosmegállót;

vagy hallgatja, hogy döng a bádóg,
a hideg esők hogy csorognak,
virágfonnyasztó hőség után.

Utcára vásárolni megy csak,
pálinkát, paradicsompürét,
újságot, krumplit, cigarettát.

Talán egy fácán, -egy özgerinc,
vagy egy zsenge, rózsaszín malac,
citromszelettel a szájában,

egybesülve, -netán egy lazac,
vagy egy fokhagymával pirított
osztriga sem hozná őt lázba.

Fűtőtestre rakott lábakkal
nézi, ahogy: mint zsíros vízből
egy ezüstkanál, tompán csillog

a nap. Italából aprókat
kortyol, mígnem a fejébe szál.
Nevetés közben, előragyog

az összezsugorodott, kopár
ínyből, egyszál laza fog. Majd két
tablettát elropogtat kézből,

és ostoba, régi könyveken
röhög. Ha barát jön, -nem szólnak;
némán sakkoznak éjszakáig.

A hátsó udvaron, lecsúszott
porharisnyában ténfereg a
szél, és hülyeségeket beszél,

de elengedi füle mellett.
Rágyújt, s azután egymásba
ölti a kiötölt szavakat,

mert nem lehet edző, -szakértő,
-manager, és nem eszközölhet
a stadionban kezdőrúgást.

Elszakadtan

Összetörve hevert a teste,
-szívem görcsben reszketett.
Halkan súgtam, csonttá meredve:
egy vérből való vagyok veled.
A koszorúja: hósziromból,
-koldusok között a mihaszna.
Szívem szégyenkezve dorombolt,
az övétől alig pár araszra.

Hogy ki volt ő, -megmarad talány,
-lelke, vele együtt elporlott.
Feküdt csak, daccal a zúzmarán,
-fölötte sötét ég komorlott.
Bukott ember, -elgáncsolt lovag,
nagy érzésekkel a szívében,
-aki most már talán boldogabb,
és elhiszi: közel az Éden.

Nem keresik majd, hogy hová tűnt,
nem tartanak fölötte szemlét.
-sírjára majd, *rossz csillag, sanda fénye süt.*
(Felitta nyomtalan a nemlét.)
El lesz kaparva, akár egy dög.
-Nem élt meg Krisztusi kort,
kinek arcáról iszony süttött,
akit az élet, tankként eltiport.

Pár rongy volt fekhelye, -sátora,
-de helyén már mások alszanak.
Nem maradt, csak péppé vált pora,
-nem szédíti, esővert-gyertyaszag.
Hánytorgatta ördög és örvény,
-szenedett csak eszeveszetten.
Nem lehet nyugtom, -most már törvény:
minduntalan lelkem epesztem.

Harmattól volt kék a homloka,
feküdt: mereven, -moccanatlanul.
A jövődő nem lett otthona,
-mit üldözött, szakadatlanul.
Neki nem engedett fel a tél,
nem simogatta, jókedvű déli szél.
Gondterhes voltam és oly komor:
merengtem csak, mint a sombokor.

Kívülről látott minden dolgot,
kapkodott az árnyékok után.
Ritkán hitte el, hogy lesz boldog,
-olyan volt, mint rég látott apám.
Elnyelte a mély, fekete kút.
Álltam csak, kétségbeesetten,
mintha el nem vezetett volna út,
mintha kettévágták volna testem.

Szerves része volt életemnek,
amely most: éjfekete márvány.
Szívét néha én melengettem meg,
és tünődtem, ember-magányán.
*Csillagom a temető felett,
világítja majd keresztedet,
-hova csak az én sóhajtásom ér el,
porladozó szeretteim nevével.*

Ez az egy vers...

---Megírnám neked legszebb versemet,
mit idővel a por majd nem temet,
benne egy fájdalom sem kínozna
és a szárnyain hírnevet hozna.

Nem akadozna szavam félszegen.
Vers lenne, melyben esküm nem szegem,
lehet: rámenne sok drága estém:
a fogást a nagyoktól ellesném.

---A csak Neked írt legszebb versembe
belegyúrnám a szívem, -a lelkem,
ha kész lenne, nem nézném leverten,
megférnének benne a szép eszmék,
és bús szavakkal nem temetkeznek.

Átlépnék a sors titkos kapuján,
leszaggatnám a petyhüdt nyoszolyám,
nem bántanának mérgezett esték,
versemben fény lenne, és melegség.

---Megírnám versemet akkor is, ha:
fejem álommal dőlne előre,
de a mű nem lenne kusza, -dőre,
úgy gyúrnám a szavakat élveteg,
áldanám a buja reményeket.

Úzném a Múzsát, mint egy vadorzó,
kacajom nem lenne lomha, -olcsó,
lehet, hogy több napig bíbelődnék,
de az elmúlással nem törődnek.

---Legszebb versemben a bizonytalan
még véletlenül sem rohanna rám,
elveszni a fonalat nem hagynám,
sok nagy igazságot kimondanék,
úgy dicsérnének: ez igen, -derék!

Ezzel bíbelődnék estelente,
minden szavam tehetségből csengne,
átlátnék a homályon, a ködön,
sínen lenne versemben az öröm.

---A legszebb versemben egyszerűen
elfújnám a lelkem zivatarját,
karomba fonnám az Isten karját,
el -ez az egy vers- nem lenne veszve,
nem olvasnád te sem révedezve.

E versemben nem lennék albatrosz,
te sem vetnéd a szememre, hogy rossz,
nem is sántítanék suta félsszel,
-ha kész lenne, -fel se fognám ésszel.

Fekete ünnep

*„Fáradtságban és nyomorúságban,
gyakorta való virrasztásban,
éhségben és szomjúságban,
gyakorta való bőjtölésben,
hidegben és mezítelenségben.”*

II. Korintus levél 11. fejezet

Fagyos és hideg az ünnepünk,
sarkunkban liheg a fagyhalál,
a fergeteg úgy táncol velünk:
tavasz ha jön, minket nem talál.
Fogunk villog, az éjszakában,
siratjuk az elvetélt nyarat,
sokunk gunnyaszt csak egymagában,
nincs is nálunk mozdulatlanabb.
Örök magányunk: háborítlan,
testünket fagyos szél sikálja,
szavunk, -kérésünk is alig van,
a vakság: mindegyikünk sajátja.

Mint a pereg, roppan a vállunk,
égre lesünk, könnyörgésképpen,
rongyos, sovány betegként állunk
a rozsdás és dérmarta réten.
Szél fúj és havazik erősen,
ég a sarkcsillag koronája,
míg az Úristen ráérősen,
dermedt árnyainkat csodálja.
Nyirkos éjek, sorvasztó napok,
és míg mások örülnek éppen,
vonyítanánk, mint a farkasok,
a fájó fények édenében.

Bemeszel minket a fagy, -a szél,
csak fehér kavics a fogsorunk,
keshedt köpenyünkben, mikor szeretnél
-mikor nem lennél a farkasunk?...
Hó hullik a zsibbadó tájra,
jó volna nem is emlékezni,
(mikor testünket jég szurkálja)
tudni csak: ok nélkül nem vész el semmi.
Karácsonyunk: hervadt aranyfa,
karácsonyunk: fényes üresség,
nem találsz itt minket tavaszra,
-lepergünk, mint falról a festék.

Fekszünk és várunk, -mintha kéjben,
csontos állunk, magasba lökve,
hasadt a szánk: nincs mit reméljen.
Halántékunk a semmi gödre.
Nem száll el belőlünk szégyenünk,
mindegyikünk enyhelyet keres,
szelíd és nyugalmas a szemünk,
mint az álmunk: szikrázó-üres.
A romlás bőrünk alatt lapul,
-a végső romlás bennünk fészkel,
az állunk a lég fagyába szúr,
és a szánk hozzád sem veszékel.

Lelkünkre hull a téli harmat,
lángra lobbantana egy szikra,
felőlünk az Úristen hallgat,
és ködöt lehel arcainkra.
Izületünk üvegként csikorog,
fehér ujjaink összenőnek,
rajtunk feslett, koldushacukok,
összebb hiába húznánk őket.
Szél fúj át rajtunk, mint a rácson,
hóval dörzsöli bordáinkat.
Fagyos és hideg a karácsony:
kezében a fagyhalál ringat.

Mellékdal:

A Holdtól hűvös téli-éjünk,
tavasz-szagot nem hint ránk a szél.
Álom: életünk újraéljük,
és hogy minden, -minden visszatér.
Nem vagyunk már csak volt-emberek,
akik még csak nem is forognak,
és nem zümmögnek szent éneket,
-körmükbe fújnak, -zsugorodnak.
Múltunk csupán egy hosszú tegnap,
és aggódó ráncú a homlok,
a nyár: két-három szép meleg nap.
Hívna a fekete harangok.

Felelj, árva költő!...

Szergej Jeszenyinnek

Árva költő, kit nevezel vezérednek,
ki az, aki hű hozzád, és neked áldoz;
ifjonti hévvel, van-e még hozzá kedved,
hogyan ódát zengj, hűtlen Múzsához, -házához?...

Szemeid milyen tűz lángjaitól izzanának,
hogyan kívánsz bíborvörös arcú nőket;
mikor vízben áztatod remegő lábad,
Te, kinek csúf borostái rég kinőttek?...

Magad ellen bünt elkövetni merészelsz,
van-e még erőd, hogy sorsod elviseljed;
mit kezdesz a bölcsességgel és az ésszel,
utadon miként zihál a gyenge melled?...

Megtudsz-e sérteni még bármi illemet,
utad merre visz, a magas falak között;
nehéz földet vennél magadra, ing helyett,
kinek hinnéd még el, hogy hírneved örök?...

Árva költő, nem volt elég önmagadból,
mikor bőrod már régen nem rózsailat?...
Régen el vagy átkozva, -attól a naptól,
mikor az anyád tejét először ittrad.

Léted, a tested, -hogyan nyúzta és törte,
skarlátmintás bilincseid meddig rázod;
kívánczol-e a sötét anyaölbe,
járnád-e már az ördöggel vitustáncod?...

Szobádból milyen látványra nyílik ablak,
világ sorsán és jövődön még töprengesz;
éjnek szakán milyen árnyak látogatnak,
a halálon kívül ihletőd több nem lesz?...

Hogyan éled meg, mikor a lombok hullnak,
mikor a remény rügye se fakad a fán;
elunva folyvást emlegetni a múltat,
már ma kisétálnál a semmi kapuján?...

Fohász

*Aki jó még, higgyél annak,
Jókból talán többen vannak.*

Istenem, jaj, -szeress minket,
legyen mit várnunk, -keresnünk,
szeress jobban amint illet,
-ha káromolni is kezdtünk.
Imánk ne legyen szánalom,
csalódást többet ne szerezz,
harcunk ne legyen szélmalom,
a falhoz minket ne szegezz.
Temesd be köztünk az árkot,
légy Jézus helyett Jézusunk,
szeress, ha nem is kívánod,
hagyd, hogy elnyerhessük jussunk.

Virágoztasd fel vérpadunk,
kulcsold össze kezeinket,
fogadd el, bármit is adunk,
-jaj Istenem, segíts minket.
Hibára ne halmozz hibát,
ki hisz: csapdába ne essék,
ne add a legrosszabbikát
annak, ami a tisztesség.

Magunkat hagyd megtalálnunk,
ne kelljen már forgolódnunk,
béke-hajlék legyen nálunk,
ha mindennek el is hordunk.
Ha a Halál el is ringat,
kiáltásunkat végre halld,
vigyázd józan álmainkat,
és magad füstbe ne takard.
Kegyelmezz végre azoknak,
akik máig nem tanultak,
akik ostobák maradtak,
-kegyelmezz: koldusnak, -rútnak.

Kegyelmezz a nyomoréknak,
-szeress, mint egyszülött fiad,
és ne fordíts nekünk hátat,
az eredendő bűn miatt.
-Vannak, kik arcod nem látják,
úgy kergetnek démonokat,
-kárba ne vesszen imádság,
ránk ne szakadjon boltozat.

Ne akarj már több háborút,
hagyd meg nekünk emberségünk,
álarcként ne hordd a borút
-segíts Urunk, -kérve kérünk.
Ne légy kicsinyes és gonosz,
ne vágd fel az ereinket.
Véletlen ne legyen mi toroz,
-Istenem, jaj, szeress minket.
Lásd a testvéreid holtát,
lásd a kiontott véremet,
lásd a széjjel-széledt falkád,
lásd be tulajdon szégyened.

Istenem, jaj, szeress minket,
hagyd meg nekünk emberségünk,
szeress jobban, amint illet,
-segíts Urunk, -kérve kérünk.
Lásd a testvéreid holtát,
lásd a kiontott véremet,
lásd a széjjel-széledt falkád,
lásd be tulajdon szégyened.

Hangtalan vacogva

Csak a magányos testvéreink várnak
(a kedves vacsorák melege helyett)
halottasház illatú vendéglőkben,
és omladozó sarkokon szerteszét.
Csendbe mormoljuk átkaink imáit,-
hallgatjuk sorsunk szigorú jóslatát,
halottasház illatú vendéglőkben,
a szomorú illatok párájában.
Előttünk fanyar álmok délibábja:
dagadó vitorlák és bíbor tájak,
a horizontunkon kelő Nap tüze.
Bajszunkon a sós hullámok csókjai.

Dideregve és fázva kiáltanánk,
de végül némán asztalra borulunk.
(Fáj a szívünk, de kinek is szólanánk?...)
Testünk viaszgyertyánál is merevebb.
Bőrünkig fosztva, meztelenek vagyunk.
Mint az eső, olyan árván zuhanunk,
és úgy fekszünk a földön összetörve,
a többi, sárból gyúrt arc közé dobva.
Deresedő szívvel, fagyott tagokkal
az emberi közöny partján, szertelen
fürkészsze, amit a sors árja vet ki.
És miként a rózsabokrok: reszketünk.

Láng nélkül, homlokunk mögött áldott nap
meleg sugarait képzeljük, -elég
erőt ahhoz: újra fellángoljunk, és
szeretni vágyjunk. Mélyen eltemetve,
és jó időre elfelejtve, minden
bánatot, -minden régi, -vagy az elmúlt
nap szerzett sebet. Elfelejtve: megcsalt
eddig minden álm, -minden tündöklő
remény. Békességet kívánunk magunknak:
örvendezzék csak ez a derék világ.
Ránk hagyva: kétséget és sötétséget.

Hegyibeszéd

Megzavarnánk egyszer fene nagy nyugalmat,
és kirúgnánk alóla a hintaszéket,
tátott szájába tömnénk a tiltott almát:
egyszer mi tartanánk neki hegyi beszédet.
Kezünk ütésre állna, úgy állnánk körbe,
magunkhoz édesgetnénk, jóval és széppel,
és ha tetszik, -ha nem: térdelne a köre:
szembesítenénk az esztelen eszével.
Lehazudnánk neki száz kihunyt csillagot,
aztán loholhatna, ahogy bírja lába,
csodálkozhatna rajta, hogy miért kapott,
míg száműzetésben él a pusztaságba.
Térdre borulnék, hogy követője lettem,
majd nekiesnék, még mielőtt megdöbben,
-mint aki már nem hisz az érthetetlenben,
és mint aki nem hisz már az érthetőben.
Ígérnék neki, dicsőségest, és nagyot,
én is azt hazudnám: Ő van, -senki másom,
majd elfelejtenék minden gondolatot:
kergetném égő bokron és vadcsapáson.
Elmondanánk hogy jól az eszébe vesse:
nem hagyunk neki nyugtot, -kár szemet hunyni,
mit sem ér itt a nagy egyetemessége,
míg végig nem hallgat, nem fog elaludni.
Nem bocsátanánk, akkor sem ha lehetne,
-amit tőlünk kap, csak az a bizonyosság,
itt nem bújhat el úszkáló fellegekbe,
és várhatja, amíg a vérből kimossák.
Ígérnék neki lelkeket, -ezer tisztát,
és ígérnék minden eddiginél többet,
aztán ütnénk, -és amikor már alig lát,
elmondanánk vele hegyi beszédünket.

Hogy megverjen majd a nagy ég...

Messze még az olyan messze,
ennek a sok eretneknek;
(fedél, fejük fölött lesz-e),
kiket élni nem engednek?...

Kiket ütnek arcon, -állon,
millió és millió szám;
kik fekszenek héthatáron,
mint taposott liliomszál.

Szívük száz dirib-darabban,
és bajuk is százsám akad;
lakhelyük romsivatagban,
életük is csak számadat.

Őket, Te is csak ráncigáld,
legyen a haragod deli;
hogy koldus (nem a Te hibád),
a sok javakorabeli.

Kiknek az ere is rozsdáll,
-ne is akard őket óvni;
nem adsz pénzt, -mert nem vagy madár,
-minek is ezen tipródni.

Velünk miért paroláznál,
-ne is vedd meg újságukat;
rajtuk miért ne hahotáznál,
-hagyd meg egyhangúságukat.

Ne érdekeljen világuk,
ne akarj hallani róluk;
szórd, szórd, szórd csak átkod rájuk,
ne is maradjon hírmondójuk.

Vigye el őket az ördög,
akoltúzön kárhozzanak el;
velük nem is kell törődnöd,
-versem is csak süket vaker.

Horpadt edény a cilinderem...

...szerelmem minden utcalámpa,
sosemvolt pénzem mind elverem,
dekket dugok a ferde számba.
Nem érdekel, rólam mit mondnak,
vagy hogy mást nem is érdekelek,
megmaradok futóbolondnak,
és fejhangon úgy énekelek.
Kezemben kés, szememben méreg,
ruhámon szakadás, -tarka folt,
nyomomban baglyok, denevérek.
-Legurítok pár kadarka bort,
fagy fagyaltal nélkül tölcseért nyalok,
nevem húggyal a porba „vésem”,
vagy kézen állva megyek gyalog,
jókedvvel, mint egy temetésen.
Abba sem hagyom kacagásom,
átvágok fejem lila ködén,
sötét gödröm még ma megásom,
és lefekszem egy ház küszöbén.
Eladom ma az összes lapom,
ha leköpnél, -ma az is vigasz,
te sem rontod el vidám- napom,
még azzal sem, ha rám vonítasz.
Urat és Istent sem vádolok,
kezem nem lesz piszkos, se véres,
saját piszkomból kilábalok,
-szakadt szívem a varjaké lesz.
Kutyáknak a seggére verek,
és napraforgóként úgy forgok,
szememből sűrű genny nem pereg,
és roskadva nem is támolygok.
Felfrissíti vérem a harmat,
-nem maradok percre sem veszteg,
a bűdös kurvák összemarnak,
satnya testemen összevesznek.
Maradék erőm elnyögdelem,
-összefogok pár vadmadarat,
és bár rusnya, -de le nem verem
vállamról a temetőbogarat.
Nem érdekel kutyafejű gonosz,
és a szarvak az ördög fején,
a feltámadt szél majd leporoz,
és úgy táncolok az utca kövein,
hogy földhöz csapom a cilinderem.
Mégfürdök a mocskos hó levében,
és ételem egy ebnek odavetem,
a Vén Názáreti nevében.

Jégvilág

Rekedten szól a világ, mikor felkelek,
ég a torkom: felsebzik a lenyelt szavak,
és míg fejemre gyűlnek mind a fellegek,
ijedten vállam közé húzom nyakamat.
Csendbe osonok és meggörbülök hétrét,
mint kiben bátorság már régen lakott.

A Halál, ennél jobban nem méricskél még,
megmerevülve, mint kő, vagy bronzalakok.
A Jó Sors fáradt: nekem már nem is lódít,
már a nap sem süt át ingen és kabáton,
-arcomon csak a jégvirág rajzolódik,
nem súgja azt senki: *Légy boldog, barátom!*

És én, járom tovább a magány vizeit,
nehéz kereszttel, amit rám az Úr hagyott,
kinek keze újabb mélységekbe merít,
ha azt hinném: a nehezen már túl vagyok.
El sem ugranék, ha rám egy házfal dólne.
Nem elég a múlt és a pillanat terhe:

éhes keselyűknek villog szárnya, -csőre,
-egész jövőm szegekkel szívembe verve.
A Pokol tornácára leszek vettetett,
nem is nyúlnak utánam segítő kezek,
bűn nélkül mondanak rám majd ítéletet:
-nem pörölök: hagyom, hogy megkötözzenek.

Az elhagyottság(om) megtört és lerontott,
és akaratom atomjaira dül szét,
az érzéseim, leszáradt ágú csonkok,
és eléget a parázsló egyedűlség.
Nem keres utat hozzám senki a (szörnyű) ködben,
melyben úgy tapogatózom, mint egy rokkant.

Magányban égek el, pedig könyörögtem,
de nem felelt a hívásomra rokon hang.
Hogy értsenek: kiabálni sincs már kedvem.
Mint akárki más: börtönben élek én is,
a szívemből csupasz fatönkők merednek,
és a (jég)világ sötét rabságok felé visz.

Jób éneke

Te jutottál nekem, mint mester,
te jutottál bölcsnek és szentnek,
cserepekkkel kidörzsölt testtel,
-mit érsz nekem- ezen töprengék.

Többet vársz tőlem, mint ember bír,
feltételeket mégsem szabok,
a vérem lassan zöld klorofil,
de mégsem, -mégsem jajgathatok.

Mindent romba döntesz köröttem,
elvárnád, hogy átkomat fújjam,
én mégis csak ülök a ködben
és úgy szagatom az ingujjam.

Lehet: mindez mégis kevés lesz,
mégsem köszörülöm a nyelvem,
nem bánod, mit ellenem vétesz,
mégis megmaradsz szívszerelmem.

Hordozlak tovább számkivetve,
hogy éretted legyenek érdekes,
küzdök megvetve, -kinevetve,
-oltalmazni ne is légy kegyes.

Barát is örültséggel vádol,
elvetted feleségem, -kölyköm,
vérem iszod aranykupádból,
én mégsem, -én mégsem nyöszörgöm.

Tengeredben szomjas hal vagyok,
de egy gondolatom se piszkos,
vádakat rád mégsem aggatok,
pedig pusztulásom holtbiztos.

Beléd marni nincs is fogam már,
pedig onthatnám rád az átkot,
-mit érne, ha újra fogannál?...-
-rajtad kívül mást nem sajnálok.

Keserves

„Száradok, törődöm,
korán előregszem.
A sivatag földön
álmatlanul fekszem.”

József Attila: *Száradok, törődöm*

Hátamon a nehéz terű
életemben nincsen derű
csillagom az égről levás
megszokott a bús folytatás

Nincs birtokom se vagyonom
van hogy ezért vernek agyon
nincs érzékem iszom eszem
bármit teszek rosszul teszem

Nincs családom hét határon
se otthonom se egy párom
barátaim földbe rakták
egyiküket sem siratták

Nem pendítek csak tört lantot
nem éneklek csak bolondot
lábaim nem penderülnek
minden napon gyászos ünnep

Nem titkolom az én sorsom
orrom alá töröm borsom
nevem szíved nem dadogja
maradok a magam foglya

Nyomoromat nem takarom
fekhelyem egy horpadt halom
megzuhant már mindkét vállam
földet veri a szakállam

Szemem is csak vakon forog
minden percem úgy tántorog
idővel a vérem veszik
sírom is majd fűbe veszik

Társam csak az egyedüllét
száz hosszú árny mind körüllep
a magány már nem is éget
mellém fekszik az enyészet

Kegyesen majd búcsút intek
a létemtől eltekintek
elfelejtem jobb remélni
és elhiszem jobb nem élni

Az agyam is rég le fagyott
meghalni is fáradt vagyok
maradok egy bolond ipse
kinek nem jó ott se itt se

Számomra majd az lesz jószág
rám ha dobnak rothadt rózsát
menny küszöbén orra botlom
mint a bohóc a porondon

Hátamon a nehéz terű
már az ínyem is keserű
elvisz majd a legfőbb gonosz
nem oszt majd és nem is szoroz

Ki hallja én nagy jajgatásom

Kinek mondjam el, hova véssem:
tévedés volt a születésem,
ki szeretne, -bár szívem szikla,
ki fogadna magába vissza?

Szerelmemmel kit nyomjak agyon
a harctéri szalmaágyamon,
szemrehányóan ki vallasna
forró, szűz kéjjel, -ki altatna?

Ki nem vonna a keresztfára,
míg átkom szórom a világra,
ki biztatna, míg eltűnődöm
a hátralévő kis időmön

Ki tenné szebbé a nappalom,
kinek nem lennék árny a falon,
ki álmodna szűkös ebédről,
forró ágy helyett hűvös tenyérrel?

Ki nem lenne a nyomor arca,
ki nem küldene komor harcba,
kinek a tudtára adhatom:
hazám van, de nincsen otthonom?

Ő lenne az, akire vártam,
lábnyoma lennék én a sárban,
odaadnám pár szűk esztendőm,
és helyemet a lélekvesztőn.

Kifőzde

Tűzön fő a nyomorúság
hozzá törnénk a bánatot
mindenki kéri a jussát
mint aki megháborodott.

Én is a tényérom lesem
az éhségbe beledöglöm
és így halálig éhesen
követelőn rázom öklöm.

Türelemmel már nem bírom
mint a többi idegbeteg
lassan megdermed a kínom
míg tűzön fő a rettenet.

Már úgy kaparom a falat
mint aki végleg megveszett
ordítok ez már iszonyat
és úgy kaparom a meszet.

Az éhség már sajog bennem
dobolok a kanalakkal
a kín hál idegeimben
magam tépem tejfogakkal.

Kit érdekel

-Koldus az árokszélen,
-sebzett madár az ágon,
-lassuló szívverésem,
-moslék vizem, -hadtápom.

-Az, kit az Isten megvert,
és talán fel sem támad,
-az üres temetőkert,
-a nyakból vérző állat.

-A világ-egyedülség,
-az, amit nem találunk,
-bennünk, -bennem a tüskék,
-az eltört szalmaszálunk.

-Az elfelejtett liget,
mit a gazok benőttek,
-a névtelenek, kiket
a semmi gödrébe lőttek.

Kormány nélkül...

Máig a sült galambra vártam
én, a részeg hajó az árban,
kormány nélkül sodródok.
Erőm fogy, és ki is nevetnek,
lehet: vannak akik szeretnek,
bár régen volt jobb módom.

Kártyáimat rosszul keverem,
poharam a holdra emelem,
sorsomat nem takarom.
Kicsorbult szívemmel vénülök,
hányódom a föld és ég között,
vagy kő derékaljamon.

Nem is tudom már, honnan jöttem,
éldegélek csak száműzötten,
de nem mosom a kezem:
Mert nagyon sokszor olyat tettem,
hogy azon én is meghökkentem,
ezért is szégyenkezem.

Túlvilágon nem gondolkodom,
bölcstennel nem társalkodom,
igéjén nem töprengek.
Ha kinevetem a gondomat,
hogy éhség marja a gyomromat:
nem merítek több kedvet.

És biztos lesz még, hogy vétkezem,
nem is vetem le a jégmezem,
telik nappalom, -estem.
Nem keresve kikötőhelyet,
csak magányt az emberek helyett,
sodródik hajó testem...

Laboda és csalán

Amerre járok, ott
legszentebb a halott,
elhagyott házak, és
beszögelt ablakok.
Amerre én nézek,
üvegszilánk szemek,
a holdtalan éjben
macskák üvöltenek.

Amerre én járok,
nincs arra teremtés,
nincs ott, csak áltató
és bádog derengés.
Lábnymaim sűrű
sárrá feketednek,
itt csak a végzet hív
és nem vonz a kezdet.

Amerre járok, ott
mindig a múlt lakott,
kiszáradt tavakban
a lyukas csónakok.
Amerre nézek, minden
rémületbe dermedt,
féltő kezek innen
haza nem terelnek.

Laboda és csalán
lepi a sírokat,
a halál ismeri
a kijelölt utat.
Öregek születnek,
nem lányok, legények,
nem zúg ott fel soha
bús, Istenes ének.

Minden oly egyszerű,
mint az érthetetlen,
mindennek célja van,
mint hogy semminek sem.
Sötét ágyat, sötét
huzattal takarnak,
az emberek kicsit
élnek, majd meghalnak.

Legyen a bánat fogam közt a virágszál?...

Sírjak, mint egy forrás, végeszakadatlan,
csüggedő szívvel, mikor már annyi rab van,
megfelelni ne is akarjak csak másnak,
maradjak meg egy élhetetlen nyavalyásnak?...

Vágyak magukkal messze ne ragadjanak,
öleljenek körbe büszke, -fehér falak,
hagyjak száz lehetőséget elrohanni,
csak sírjak, hisz könnyem úgy is van annyi?...

Az aranyalmafát, két kézzel ne rázzam,
lelkem zúgó tavában ne csolnakázzam,
bánjam, ha mást igaz szívvel szerettem,
legyen szavam hazug, -balog minden tettem?...

Felejtsek el minden emberi készséget,
vigyek a nyakamba száz és száz kétséget,
de szégyelljem, hogy egy hitetlen maradtam,
hogy már a föld is kezd kihűlni alattam?...

Bámuljak csak ki a börtönablakon,
és révedezzek el egy álomalakon,
örömet másnak, magamnak se okozzak,
bilincsbe vert kezekkel csak elmotozzak?...

Öreg, borús vers kíváncsozzon lapra,
legyek csak a pénz vértrónjának rabja,
reklámozom: szívem helyén rozsdás vas van,
a fagyos kamrák kilincsét ne szaggassam?...

Legyek belátó, amikor eltipornak,
legyek alanya minden halotti tornak,
mást talán már nem is szabad énekelnem:
az Isten legnagyobb bűne a lelkem?...

Maradjak csendben, és ne is csapjak lármát,
maradjak sötétben, ne is gyújtsak lámpát,
talán minden áldott nap riadót fűjjak,
és szűk szívem odvas odújába bújjak?...

Fütyüljek rá, ha helyes utat tévesztek,
meneküljek, mikor minden tagom reszket,
várjam be a halált, ha mögöttem üget,
legyen a szemek vak, és a szívem süket?...

Eltört szárnyaimat vonsozjam a földön,
legyen az ideje betegként vergődnöm,
ne érjen számomra semmit az ég, -a menny,
talán vessem borba, sebesre mart szívem?...

Talán abban adjak pont igazat neked,
hogy tavaszba már úgy sem szöknek a telek,
legyen minden erőfeszitésem hamis,
hulljon le a Hold, és vele az álom is?...

Riadt baromként böggjek, mint a rémület,
sírjak, mint egy forrás?... -Hiszen rossz nélkülöd.

Leltár, eltűnődve

Senkinek, vagy csak egyetlen egynek,
annak, aki írni nem tanított,
ősz napnak, és téli szeleknek,
kinek minden sorom merő titok.
Magamnak, vagy senki, -senki másnak,
annak, aki csúfnak lát, vagy szépnek,
a szétmálló napfogyatkozásnak,
ostromgyűrűnek, -feketeségnek.
Nyárnak, ősznek, télnek és tavasznak,
tisza egeknek, gyarmati pornak,
sokat megélt öregnek, -kamasznak,
annak, akit mindig megtiportak.

Senkinek, és az egész világnak,
a víznek, a földnek, az égboltnak,
hallgatag, -néma galaktikáknak,
a felhőnek, a napnak, a holdnak.
Annak, kit százszor derékba törtek,
aki elégtételt a máglyán kap,
zöldellő ligetnek, -temetőknak,
a földel elhantolt szivárványnak.
A végesnek, és a végtelennek,
a meg nem valósuló álmoknak,
a gyarlónak és a védtelennek,
szemgödröknek, -temető-árkoknak.

Senkinek, vagy csak egyetlen egynek,
az ellenségnek és a barátinak,
a szerelmesnek és az özvegynek,
madaraknak, siketnéma fáknak.
Annak, aki adott nekem teret,
sorban állóknak, -és különcöknek,
annak, aki hurokban született,
emberiség-köldök-kölöncöknek.
Annak, akit szerettem és féltem,
akitől majd félni fogok eztán,
azoknak, kik a földbe se férnek,
a meggémbedt testnek a keresztfán.

Leomló falak

-Hymnus az élethez

*„Mert minden jó. Éhezni s enni jó,
áldott az éhség s áldott a cipó.
Szomjazni is jó, s ha a fény zizeg,
meginni egy pohár jeges vizet.”*

Kosztolányi Dezső: *A jó élet*

Kívánád a haragot? - tanulj meg hinni:
hidd el testvér: benned is vér kering,
nem kell a nyakadban száz kétséget vinni,
nem kell válladra az átizzadt szennyes ing.
Miért feküdnél megtörten, akár egy holt,
mint akinek a bánat a hitvallása,
kinek az ajka már régóta mit se szólt,
kinek szeretet rég volt az áldomása.
Hagyd csak, hogy a hozzád méltatlan megvessen,
hazugság minden szava, -bárminek nevez,
az akarás marjon, -kínozzon, -égessen,
-és sose legyen nagy-savanyú ünnep ez.

Káromló kezéd ne meredjen az égnek,
ne is menekülj, ha föltámad a vihar,
ha a szél fú, és a csillagok sem égnek,
ne törődj leomló falak poraival.
Miért ne tudnád meg: mi az: vígan élni,
csak könny zuhant szemedből, -sírtál eleget,
vashittel próbáld meg sorsod fölcserélni,
és hidd el: a víg öröm nem elfeledett.
Vétek azt hinned: hogy csak vétket vétettél,
fűtsön belülről egy titkos, -rejtett erő,
mielőtt hanyatt a Pusztán megdermednél:
dermedt árnyékból a fény törjön elő.

Haraggal miért bámulnál az égre föl,
bűnösök közt mért akarnál lenni rosszá,
ha ütni is szeretne száz kemény ököl:
a Hited a bús iszap miért is mosná?...
Miért kongana szíved, -fojtana magány,
végzetedre szép nyoszolyóban mért várnál,
gyilkos méregtől miért habzana a szád,
miért éreznéd, hogy ingoványon járnál?...
Hidd el végre: az akarat benned is él még,
két kezéd mért szorulna mindig ökölbe,
mért ne csodálhatnád az ég tiszta kékét,
mért fájna, ha más csípne, marna, -és ölne?...

Megtagadva Istent, -miért kódorognál,
miért ne görnyednél már több litániát,
mért csak a szörnyű Istenekhez szólnál,
miért ne lehetne boldogabb a világ?...
Mért tűnnél el, mint erdőben a vadnyom?...
-szeress újra, -hogyan: tudod Te jól azt,
mért szégyellnéd, miről számot kéne adnod,
mért lennél hó, mit a Nap magába olvaszt?...
Utadon a bagoly miért is huhogna,
miért lenne jó, ha végedet kívárnád,
szívedre a bánat halkán mért csurogna,
az Életet nyögve miért ne kívánnád?...

Litánia

A „nem lehet ezt is kibírni” fegyelme

Papírlevélként lóg csak egy papírlombról
emlékezete papír: papírozsmaring
nem jutott neki csak papírhatalomból
papírmellkasán papírgombbal papíring

Papírszellemek papíróllet idézték
a papírszínház színpadán papírszínész
úgy tekeredik rá a papírsötétség
papírszívében csak papíralom tenyész

Szerelemben papírlobogás lehetett
papírként sodorja csak el a papírkéj
papírszemekkel bámul papírfelleget

A papírkezek papírgödörbe hányják
elválik a papírnaptól a papíréj
utána dobják papírlitániáját

Lombjavesztett fákon

*„Meggondolom, hiszen a láz: láz
S én mégiscsak roncs vagyok
S kezdődő Télben várt Tavasszal
Mindhiában baktatok
S aligha érek már Tavaszt.”*

Ady Endre: *Télbe-hulló ember vágya*

A tél csak fagyosan dülva-dül,
a szél arcunkba vág, -felöklel;
viharrá lesz, zúg, süvölt vadul,
túlélni mindezt, hitnél több kell.
Menekülnék a látvány elől,
de a nehéz, szomorú ködben,
kacag a szél a hegyek felől,
megtorpanni nem fog előttem.
Szellem árnyként jár háztól-házig,
hogyan felferje sáros lelkemet;
közben az eső zongorázik,
az unt, szomorú táj eltemet.

Szépségét én nem is érzem,
télen így csak az ökörr mulat;
összekulcsolva fehér kezem,
mellemből halk sóhaj tör utat.
Magamról a havat le sem rázom,
remegek csak, mint egy hattyútoll;
végignézek a sok kőházon,
a szám egy ósdi nótát dúdol.
Ülök csak, mint egy éji őrszem,
és nem hazudom, hogy *jaj de szép*;
a Hold csillan, mint egy bús, tört szem,
nézem, mint aki elitta eszét.

Felejteni, -pihenni vágyom,
gyenge vagyok, mint a friss rügyek;
akár korholom, akár áldom,
a Teremtő nem vet rám ügyet.
Nem hiszem és nem is gondolom,
Őt, -kinek kezében halál van;
dúdolom csak a beteg dalom,
míg reszket két, megzuhant vállam.
Arcomat esőcseppek mossák,
bár meleg szobában boroznék;
de vágnak ez is csak bohóság,
mint, hogy a jövő csodákat hoz még.

Hogy fény fogad majd, és melegség,
 hogy szerető ölel szelíden;
 nem ezek a mérgezett esték,
 -sok álomtól főm félrebillen.
 Fanyar mosollyal dől előre,
 kezem játszana szeretőm blúzán;
 álomnak ez is kusza, -dőre,
 karosszékemet ablakhoz húznám.
 Míg a cselédem énekelget,
 álmaidra angyal vigyázna;
 -de a szél fojtogat, és ellep,
 nem simul szájam rángó ránca.

Gallérba fúrom könnyes arcom,
 és az öröm most sem rohan rám;
 a szél suttog, -most tán elalszom,
 ezt a jégvilágot itt hagynám.
 Odalennének részeg percek,
 nem hördülne véres pirosan;
 -míg zsebóráim tűnődve perceg,
 én a mezőkre futnék mostan.
 Leszámolnék a nagykabáttal,
 sikerülne az életöröm;
 de a vihar zúg fákon által,
 és húsom vájja a kínlódó köröm.

Mikor

*odaképelem a napot
ahol lennie kellene*

Megnyíltak fölöttem a gyászos mennyboltok,
és a tavaszi fáknak lombjai hulltak,
ha az elmúlásomra gondolnom volt ok,
az eszembe sem jutott, hogy elpusztuljak.
Mikor nem gondoltak nekem mást, csak rosszat,
nem adtak innom, mikor feküdtem lázban
és síromra előre virágot hoztak,
a boldogságról hajnalig elnótáztam.
Mikor azt kérdezték tőlem: miért tettem,
és tudták: úgy is a Sátáné lesz bőröm,
ahol megtagadtak, ahol nem kellettem,
fogadtam meg, hogy önmagamat megőrzöm.
Azt mondták, csak hazugságban vagyok gazdag,
azt kívánták, rám a sors bánatot hozzon.

Mikor elmondtak hitványnak és pimasznak,
azt mondtam az Úrnak: üssön, -ostorozzon.
Mikor csak kezet emeltek rám és baltát,
ellenem állni emberből egyre több jött,
és egymást csak a vérbosszúra sarkalták,
nem hittem rossz álomnak, nem ástam gödröt.
Azt mondta kedvesem: hasztalan szerettem,
mástól várja már, hogy neki csodát hozzon,
a szívem nem zakatolt, csak egyre szebben
követeltem: aki tud az csak átkozzon.
Hogy ön-gőgjét miattam senki ne sértse,
mikor lelkelem metafizika rágott
nem véreztem el, csak azt mondtam: azért se,
és keblemre öleltem a valóságot.

Mint egy lavór, üres a két kezem

Mikor az emlék mindent áthívít,
Mikor szeretnek, mert nem értenek,
A műsorvezető lekerekít,
Több poros kópia is lemeget.

Minden olyan intellektuális.
Ki volt Orbán Ottó?: Költő! Ön nyert!...
Lehetsz korszakos, zseni, király is,
Mint akit el nem a vízözön nyelt.

Minden gondolatod köztulajdon.
Mikor tőled lopnak lángot, tüzet,
Hatvankilenc éve... hetven... -pardon,

Mindezt valahol tűnődve hagyod,
Csapó!... –jön a reklám egykedvűleg.
És belepnek a foszló csillagok.

Mulandóság

*„Mi lesz a halál után?
Ők már tudják, az árnyak,
a lukas arcúak, az üres szívűek, a boldogok.”*

Csukás István:
Mi lesz a halál után?

Halántékomra dér feküdt
velem az ördög inceseleg
letenném neki az esküdt:
hogy csodák pedig nincsenek

A világ: csalás hazugság
virágoskertje csupa gaz
más is elhagyta az útját
az én sorsom is ugyanaz

Amim van az mind mulandó
hisz halandónak születtem
ami rossz volt vagy ami jó
mind-mind elfutnak mellettem

A fogsorom koromsetét
szemembe hull kevés hajam
felejttem a múltam terhét
-szeretném elbőgni magam

Hiszen időm majdnem lejárt
két kezem lassan elernyed
hideg és mély az Alvilág
és fájdalmas ellenszernek

A Setét Lyuktól reszketek
az arcom is fakóra vált
magamhoz forralt bort veszek
és egy korty jéghideg halált

Szomorgok de nincsen könnyem
nem lesz visszaút: fáj a kín
és a kutyák éjjel könnyen
kaphatják ki csontjaim

Nagy Gáspár tenyerébe

*Nem voltál ugyan naiv, de hittél
csaknem mindenben, és mindenkinek.*

Maradhattál volna még szemtanú,
de feddhetetlenként el kell temetni:
nézni, hogy lesz belőled porhamu.
Vacogva, csaknem belegebedni.
Az óra, mint a bot ütése: ver,
és mozdulatlanul vibrál a lég.
Életünk óriás késekkel perel,
és lassan lecsap ránk a böjti szél.
Kik elmennek, talán visszatérnek,
-gondoljuk magunkban, sírod fölött.
Valahol kékebbre fested a kéket,
vagy csendben ülsz, egy indián kövön.
Végigtekintve ezen a világon,
először, vagy talán utoljára,
talán azt mormolva: „visszavágyom”.
És a főszeél belekap a lángba.

Mikor a gyávaságot számon kérték,
mikor az iskolák sunyítottak és hallgattak,
mikor a hitet naponta cserélték,
mikor némán féltették a hatalmat:
Te magadtól féltél, soha senki mástól.
A súlyos szó utáni érzéstől,
a magadba való szörnyű némaságtól,
gyöngeségtől és szófecsérléstől.
Lesz egyszer egy nyárvég, lesz az ég fess kék,
és közénk, egyszer úgy térsz majd vissza,
hogy repülőznek újra a fecskék,
és az ég legtisztábban lesz tiszta.
Most verset öntünk, -mintha harangot,
és próbálunk lánggá merevedni,
mert mi más jelenthetne még rangot:
mint a tűzben is gyújtósnak lenni.

Napmeleg és ólomég

*„Mert nincs kezem már, emberi arcom,
a földön fekszem, követ harapva, ”*

Bella István: Magány

Van, akit tűznél melengetnek,
van, aki előtt földre dőlnek,
akad, akit a hóba vetnek,
vagy ráhányják a fagyott földet.

Van, aki mellett a tűz lobog,
kinek minden nap egy szabadnap,
akad ki viharban hánytörög,
kit a szél, mint a kétely szaggat.

Van, akinek kijut a jóból
berendezett gyermek-szobában,
akad, ki maga elé mormol
egy vaksötét udvar porában.
Akad, akit földre ver az alkohol,
s apácaszívként haldokol.

Van, kinek minden nap szabadság,
kivel a sors engedékenyebb,
van, kinek ágya vörhenyes nád,
kinek ólomégnél nem jut szebb.

Van, kire a napmeleg dől,
nyakában arannyal, -ezüsttel,
míg mások szürkén ködlenek föl,
meggyötörve a többi testtel.

Van, aki előtt a kincs: halomban,
aki mellé még sose fogott,
más fagyoskodik egy falombban,
és épp úgy nyafog, mint egy fagott.
Akad, akit az Isten a földre köpött,
ki nem hiszi fénynek az őszi ködöt.

Van, ki tudja a helyes utat,
kin a vak-véletlen is segít,
akad, aki vak szemmel kutat,
elsírva az összes könnyeit.

Van, akinek az álma tiszta,
aki el, még semmit sem hagyott,
másnak sóhaját a föld issza,
kinek álma dermedt és fagyott.

Van, akit még az Úr is szeret,
ki nem ténfereg jobbra-balra,
más fekszik, akár egy rászédett,
súlyos árnyakkal betakarva.

Akad, aki megfáradt emberként hever,

harmattá válva benne a gond és teher.

Van, kinek jut az oltalomból,
akit bársonnyal betakarnak,
akad, aki másra sem gondol:
testébe milyen karmok marnak.
Van, kinek fennmarad a neve,
kinek más bánata az öröm,
akad, kit nem ér a nap heve,
térdel csak a bús, hideg kövön.
Van, akit még köszönt a holnap,
kit még az ördög sem hagy cserben,
akad, akit csak megrabolnak,
helybenhagynak, -megbilincselnek.
Akad, ki egy cellában szédül és hebeg,
és el nem éri soha az eget.

Van, aki mindig sikert arat,
akit a nap hét ága sem vakít,
más áll, mint az ősz, néma falak,
mint aki régen volt, hogy várt valakit.
Van, aki nyitott ajtón kopogtat,
és nem jajgat, hogy: fáj a szívem,
akadnak, kik, mint a csúf halottak,
ringanak a bánat mélyiben.
Van, aki óvatos és éber,
ki nem gondolkozik Isten-tagadáson,
van, aki már nem is pöröl istenével,
ki nem is engedné, hogy a mennybe lásson.
Hisz Ő is ellene esküdött,
-lepje csak az idegenség, mint a köd.

Nem csak...

Ezt a széket arrébb lökni
vonat elé lefeküdni
megvívni még egy-pár harcom
szétszaggatni vasálarcom
eldobni követ és nyilam
nem ölni mint mindannyian
törzsnek lenni nem csak torzsnak
ura lenni a szebb sorsnak
ördögöt nem falra kenni
ötszázásért gyrost enni
dermedt árnyak sose lenni
fel-le járni a kék vízen
az égre lesni sebtiben
tisztá szívvel énekelni
Istennek is megfelelni
örök életűnek lennem
Isten ébredne föl bennem
megszeretne akárki az
akár hazug akár igaz
lenyugtatni a vad tengert
mecsajnálni a rossz embert
égről a fényt leszakítani
véle szívem beporítani
a gondok közt nem vesződni
a szántón nem mérgeződni
bajos szelet nem hallgatni
az ördögöt nem vallatni
csak a jóról gondolkozni
nem szenvedni csak dolgozni
nem érezni a haragot
simogatni holdat napot
bölcsebb előtt meghajolni
felderülni úgy dalolni
az Istent is úgy szeretni
érte szívem földbe vetni

nem gondolni rosszkor rosszra
bennem Isten álmodozna
míg a széket arrébb tolnám
rám gondolna úgy gondolnám...

Nem tudni hova, tovább...

Elfogyni, mint orsóról a szál,
legyen más az, akit lekaszál;
eltűnni is úgy lenne kedvem,
hogy mondjuk havas szédületben,
vagy mondjuk szédült havazásban,
(akármikor, de mindig másban);
hogy legyen bárkinek szép szava,
ha poromat a szél: szét, -szana.
Ha már fejemre: pokol, -mennybolt,
ha már akárki és miatt volt.
Szavad nem akarom hallani:
hogy miért pont most, ha már eddig.
Mit bánom én, hogy ki feled itt,
hogy a múltat be kell vallani.

Csak a hideglelés öregség,
és nem a hús nyárvégi esték;
vége lesz a fokozatoknak,
mikor nem lehetek halottabb.
Van, ki elkorhadt, vagy elégett,
és nem sűrögnek, mint a férgek;
van, ki hamvadt, és van, ki porlad,
-ez a földi gyarló gyakorlat.
A rosszból az egyetlen jó:
tovább már nem halogatható,
mert utolsóak már a napok.
Várom a hűlő tündöklésben,
és Ő fogadkozik: „Bocs, késtem!”
-talpa alatt sóder csikorog.

Üldögélek, mindenre készen:
egyszeri dologban lesz részem;
talán még a szemem se rebben,
a legutolsó szerepemben.
Nem hozom fel esendőségem,
holmi mentegetőzésképpen;
hátam mögött az üres lakás,
menés vagyok már, nem maradás.
Mit titkoljak, és mit takarjak,
hiszen úgyis meg kell, hogy haljak,
-bár nem hiszem, hogy erős vagyok,
és a vacillálás sem segít.
Játszom az eszemet, -félek itt
hagyni ezt a kín –és színpadot.

Öreg szerelmespár

Szemük mintha üvegből, szájukban műfog kattog,
utánuk úgy szólnak csak: „El miért nem rohadtok?...”
Nem látják egymást szépnek, ahogy nem látják rútnak,
de egymásnak élnek, mint a csavargó az útnak.
Húsz éve egyé váltak, mint a mély és a magas,
vén kezük kezét lóbál, mint lámpást a lámpavas.
Nincs pénzük, és elverték az ingóságaikat,
ismernek minden árkot, kapualjat, és hidat.
Csontot rágni és sebet nyalni kutyák szokása,
nem is gondolnak szépre, jóra, se semmi másra.
Szól a harang és reped, akár zsák alatt a váll,
a lopott babkonzervhez nem jut már ezüstkanál.
Régen nem váltanak már könyvet, csókot, pillantást,
szenvedélyük elvásott, mint testről a vas-palást.
Ha egyiküket ágynak dönti a láz, vagy a kín,
a másik félálomban dobol fájó csontjain.
Az Úrral nem vitáznak, s egymásba sem marnak,
fel nem frissíti vérük a gyógyszer, se a harmat.
De isszák az ócska bort, mint itatós a tintát,
hidló széléről nézik az ezer csillagmintát.
Nem is szólnak egymáshoz, nem kéretik magukat,
hálnának, -de ellopták már vattapaplanukat.
„Tánc reggelig!”-villogják a méregdrága bárók,
és ők egymásra dőlnek, mint a tépett plakátok.
Vasárnap tiszta ingben, két dupla mellett esznek,
egymásnak élnek, akár a lakó az eresznek.
Kávéjukat a cukor sem teszi édesebbé,
úgy hallgatnak, mintha nem szólnának soha többé.
Szemük mintha üvegből, lábukban protézis ropog,
utánuk úgy szólnak csak: „Készül már a sírotok!...”
-Ballagnak egymás mellett, utánuk kutya ugat,
csöndes eső veri az elvásott tomporukat.

Panoptikum

Nézd: az őszi este nyirka megremeg
Elkorcsosult agyunkba a láz kap
Az ember sárba hentereg
Ahogy az ördögök citeráznak

Nézd: hogy a hamueső hogy pörög le
Hogy Istenre csak megtúrve gondol
Az ember és csordul könnye
Ahogy koncot tép a csirkecombból

Nézd: milyen álszent minden ünnepünk
Milyen átlátszó minden gondolat
Csak a rossz útra tévedünk
Míg a remény lángja is ellohad

Nézd: hogy borít be téged is egy szikra
Hogy isteneink ásítva néznek
Míg eltorzult arcainkra
Holt vonásokat fest az enyészet

Nézd: izzik testünk a véres ruháktól
Nem akar pusztulni a fájdalom
Lábunk a halálba táncol
És nem kelünk sírunkból hajnalon

Nézd: hogyan zeng a vér és a tűz dala
Hogy ölt formát a sápadt arcú kín
A templom csak nyomortanya
Inkább átesünk poklok kapuin

Nézd: hogy szökken szárba a fagyos virág
Vétkezünk utolsót rúgva újra
Úgy dalol gyászmelódiát
A szél és könnyes arcunkba fújja

Nézd: remeg a testünk érzi a deret
Majd leszáll ránk a kora alkonyat
Csak az elnémult üzenet
És a nyirkos mély csöndesség fogad

Pont

Fogjuk fel mint valami átmenetet
amíg találok egy meghitt otthont
ahol lesz aki annyira szeret
pont pont pont pont

Nem könnyű túrnöm könnyűségemet
hogy az éj szelet csapzott eget bont
és hogy mi van a boldogság helyett
pont pont pont pont

A hideg tűzként futkos bőrömön
amíg számolok, száz bús karácsonyt
és mi az ami még maradt öröm
pont pont pont pont

Számra nem veszem azt amit túrtem
úgy is rám szakadna a horizont
nemsokára* ha jól értesültem
pont pont pont pont

Nő majd tovább szakállam s hajam
és talán nem érzek többé iszonyt
nem is kérdezem: Isten hogy ha van
pont pont pont pont

Keres vagy majd nekem kell keresnem
átfúrja-e magát rajtam a csont
elbírja majd a földet a testem
pont pont pont pont

*Lásd: Petri György: Mosoly c. versét

Semmieset

Holtomban keseríteni nem
fog, hogy messze földön ért utol
a vég, hogy gyászbárkám a csendes,
búzakék habok közé veszik,
hogy a sírhelyemhez nem kísért
senki se, s hogy emlék-kövem
a földön elveszik. Ez se bánt;
hiszen egyremegy, milyen ablak
nyílik a Nagy-Büdös-Semmi-be.

Szégyenvers

„Te magad légy a költemény,
melyet hatalmával a szónak
világra hozol! Légy tömény
s elvont párlata a valónak!”

Kálnoky László: *Ars poetica*

A szégyenversünket meg kell írni:

vad tűzvészt, vérszínű záporokat,
egeket, mi csak fájdalmat hozott,
fekete tájakat, és poklokat,
hol kószáltunk, mint az elátkozott,
a sírjukban fekvő halottakat,
árvaságunk embermilliókban,
mocskosan tündöklő nappalokat,
melyben ültünk csak bűnösen, -szótlan,
de szégyenversünket meg kell írni

azt, amit a nevén nem neveztünk,
amit nem árultunk el magunknak,
mikor hitetlen beszélni kezdtünk,
arról: rángatott bábuk vagyunk csak,
mikor hibára halmoztunk hibát,
és beláttuk: mi is csak öregszünk,
elhittük a rossz legrosszabbikát,
hogy nekünk is csapdába kell esnünk,
de szégyenversünket meg kell írni

koldusnak hittük magunkat, -rútnak,
akik mindig ostobák maradnak,
lángeszűnek, akik nem tanulnak,
hogy választ még a bölcsek sem adnak,
így lett az ígéretből hitszegés,
így fordult a visszájára minden,
így lett a megváltásból büntetés,
így gyűlt a vérrög az ereinkben,
de szégyenversünket meg kell írni

hogyan sodródtunk az árral többször,
és verem helyett kétségbe estünk,
pokol sara arcunkba fröcskölt,
nem is volt mit várnunk, és keresnünk,
mikor tűz hullott, és csak ránk szakadt,
mikor oxigén volt a szenvedés,
csak gyáván, -rútul féltetted magad,
és panaszkodtunk, hogy minden kevés,
de szégyenversünket meg kell írni

azt, amikor árnyakat kergettünk,
mikor nagyon, nagyon nem szerettek,
fűtött kályhánál is dideregtünk,
és rózsának nem mondtuk a retket,
az életet, ami csak előleg,
ami a miénk lett, mert kerestünk,
a kudarcait az agyvelőnek,
a magányt, amelyre íteltettünk,
mert szégyenversünket meg kell írni

Szétszórt emlékeink

Meztelen lettél akár a világ
örök álomban szűkülő
a Halál most is felmenti magát:
fut a felelősség elől

Szemed pillája többé nem rebben
most már a jeges éj érint
felragyogsz szétszórt emlékeinkben
-fölköztünk zord idő érik

Most fészket ver a konok hallgatás
minden szándékunk hasztalan
dermedt testemben foltot vet a láz:
feloldozhatom-e magam?...

Szemed lakatlan: ásványfényű űr
fekszel a tisztító lángban
testedre a múlt szürkén rákövül
a mély eszmélő magányban

Fölköztél egy ismeretlen szavallat
velünk együtt kételkedik
a fájdalom most a szívig nyilall
és nem könnyít rajtunk a hit

Hogy hol az igazság nem is kérdelek
késik a tiszta gondolat
a Halál már rég mást ringat térden
-fényé érsz majd a föld alatt

Így döntött hát a legfőbb hatalom
nem volt türelemmel tovább
titkolt könnyeimet úgy morzsolom
mint pogány az úrvacsorát

Testünknek nincsen ára

Testünknek nincsen ára
nem vesznek ember számba
Ver az Isten ostora
nincs otthonunk
ágyunk az út pora

Dunyhás ágyba rég bújtunk
vidám nótát rég fűjtünk
Szánknak nincs mit ennie
nagy terveink
nem visznek semmire

Nem takar csak a lomha
koronás füzek lombja
Nem vezet minket pásztor
nem suttogunk
a feltámadásról

Bársony rég volt a bőrünk
tetvek hullnak belőlünk
Nem gondolunk magunkra
az idő is
hamut hint hajunkra

Nyeljük a bort a jódot
szeretők elkallódott
Rajtunk a mocsok a rúzs
csontjainkról
rég lefoszlott a hús

Az utunk meredély lett
velünk csak a szél lépked
És a sors lecsap újra
szívünk porlad
mint sírban a hulla

Verve fekszünk naphosszat
mint az agyon kínozottak
Aki lát földet hord ránk
úgy sajog az
eltört oldalbordánk

Nem sírunk nem nevetünk
a halállal ügetünk
Hátunkra mint a dárda
hull a zápor:
belemos a sárba

Uram, tekints le ránk

Kiknek a föld is hideg, mint az ólom,
kiknek keze remeg a takarókon,
akár az üzött állatok, nyers szíve,
tekints ránk, kikre nem tekint senki se.

Kiknek izmait megköti a pokol,
kiknek védőszentje csak az alkohol,
úgy járunk fel-le, mint rács között a rab,
ne legyél a szélnél is haragosabb.

Uram, tekints le ránk, -nem muszáj ütnöd,
sokasodnak rajtunk a sötét üszkők,
szivárványunk ha volt, -elmarta a lúg,
a fejünk keményebb, arcunk szigorúbb.

Nézz le ránk, mintha lenne hozzánk közöd,
mintha szív dobogna bordáid között,
tekints le ránk, kiknek drága minden perc,
és meglepetés, ha bármit adni mersz.

Fogadj el minket, amíg elfogadhatsz,
nem is olyan fontos az, amit adhatsz,
ha apánk nem lehetsz, legyél gyermekünk,
lehetsz a vég is, csak békéld meg velünk.

Téged, közülünk valóként csodálunk,
sejtjeinkben nem csörgedez családunk,
mutasd meg, hogy szívedben az ég tüzel,
mert mit ér, ha hiszünk, és nem létezel?...

Nézz le ránk, mint akiben van imádat,
csak egy napra tedd félre glóriádat,
hadd érezzük, ahogy a bilincs pattan,
s bocsásd meg, mi megbocsáthatatlan.
Nézz le ránk, és tudd meg, hogy élünk itt lenn,
hogy szűkülünk iszonyú sebeinkben,
nézz le ránk, -ez az utolsó pillanat
meglátnunk felhőbe vágott arcodat.

Uram, tekints le ránk, -csak benned bízom,
amíg még megtart minket a rongy izom,
amíg rejtőzhetünk a hallgatásba,
botladozhatunk a kopott varázsba.

Emberséged ne legyen rossz filiszter,
hájasodó szíved ne csendesítsd el,
ezt kéri pár roskadt, pogány figura,
és zokogja: Hozsánna, Egek Ura!...

Vér és a vad

*„Drakula számomra nem
rémregény-hős. Sokkal inkább
Tragikus hős. Mert ő az átok
és a halál, de egyben ennek az
átoknak az elszenvedője is.”*

Réz András

A vérnek jobbágya voltam:
Drakula gróf, a kísértet.
Nyakához inni hajoltam,
amikor koromsötét lett.

Munkába kellett hát állnom,
arcom festve jégfehérre,
megragadni mindkét vállon,
szomjazva vörösvérsejtjére.

Az est, borzadt volt és hűvös,
amit be kellett tetőznöm.
Vágyam Tepesi lett, -önös:
egy életre kellett törnöm.

Fogaim sírkövek voltak,
mihez fel: feketét vettem.
Megvártam a teli-holdat:
ideje volt vérmednem.

Nem volt átok mi ledöntsön.
Hóhér lettem, -csak rá mohó.
Szörnyűt tervezett az ösztön:
vakító volt, mint fenyvesben a hó.

Ellenállt, -keresztet vetett.
Mint én: kifordult magából.
Szívembe karót vert, -szeget,
és meghaltam a magánytól.

Szív dobbanása nem felelt,
csak szemeim tündököltek.
Reggel a részeg Nap hevert,
és dőlt, a fehér sírkőnek.

Elvesztettem józan eszem,
a Havasalföldi télben.
A téboly szélén egyenesen,
Drakulát játszottam, -én szerencsétlen.

Zuhanás a mélybe

Arcunk sárga, mint az öreg len,
és a derekunk sem töretlen,
senki nem tudja nevünk, -korunk,
holnap is majd csak barangolunk.

Bukott Istennel veszekszünk,
paplant álmodunk, ha lefekszünk,
faljuk a piszkos föld gyümölcsét,
sok újat nem is mond a bölcs ég.

A múlton néha eltűnődünk,
és a testünkre holdfényt öltünk,
és mint, mikor oltják a villanyt,
forgolódunk gúny ágáinkban.

Unott, vagy reszkető haraggal,
mint pár öldöklő bosszúangyal,
meséket szövünk sorsunk köré,
amink volt, hogy lett az ördögé.

A köd mögül néha ránk nevet
az utálat és a rémület,
függünk csak a bűn-fa ágain,
velünk: kamasz hajcsárunk a kín.

A tűnt édent ritkán keressük,
hogy büntudatunkat levessük,
köztünk vég-seprű takarít,
imára csak ritkán hív a hit.

Fölöttünk ferde csillag billeg,
világra jönnünk nem is illet,
szívünk kőből, csontjaink fából,
az Úr ellök önző önmagától.

Tarkónkon a hideg szél lakik,
sírunk, kacagunk a vérpadig,
áljunk: ha már a mélyben járnánk,
ha másunk nem is, -legyen párnánk.

Tartalom

A bánat misztériumára	3
A báránynál is kezesebbek	4
A bujdosó	5
A csillagokhoz	6
A fájdalom és én	7
<i>A harsogó tenger csendje</i>	8
A hűtlen	9
A költészethez	10
A mi Urunk...	11
A sűrű semmiben	12
A XXI. század költői	13-14
Ahogy majd	15
Árnyéklovas	16
Az átkozott költő	17
Az ő halála halálnak	18
Az örömhöz...	19
Baka Istvánhoz	20
Boldogok	21-22
Bolyongok	23
Bús fivérem	24-27
Caspard Hauser éneke	28
Dermedt árnyak	29
Eddig elkerült	30
Egér és ember	31
Egymásba ölti	32
Elszakadtan	33-34
Ez az egy vers...	35
Fekete ünnep	36-37
Felelj, árva költő!...	38
Fohász	39-40
Hangtalan vacogva	41
Hegyibeszéd	42
Hogy megverjen majd a nagy ég...	43
Horpadt edény a cilinderem...	44
Jégvilág	45
Jób éneke	46
Keserves	47-48
Ki hallja én nagy jajgatásom	49
Kifőzde	50
Kit érdekel	51
Kormány nélkül...	52
Laboda és csalán	53
Legyen a bánat, fogam közt a virágszál?...	54
Leltár, eltűnődve	55
Leomló falak	56-57
Litánia	58

Lombjavesztett fákon 59-60
Mikor 61
Mint egy lavór, üres a két kezem 62
Mulandóság 63
Nagy Gáspár tenyerébe 64
Napmeleg és ólomég 65-66
Nem csak... 67
Nem tudni hova, tovább... 68
Öreg szerelmespár 69
Panoptikum 70
Pont 71
Semmieset 72
Szégyenvers 73-74
Szétszórt emlékeink 75
Testünknek nincsen ára 76
Uram, tekints le ránk 77
Vér és a vad 78
Zuhanás a mélybe 79

1981. december 17-én születtem Budapesten, és bár 25 éves múltam, azt vallom, hogy még minden hátra van, -sok mindent elveszítettem, de azt gondolom, hogy még minden menthető. Talán 18 körül lehettem, amikor nekigyürköztem az első verskezdeményemnek. Ennyi idős korában Arthur Rimbaud már véglegesen elhallgatott, és sokak számára megfejthetetlen okok miatt Afrikába ment elefántcsonttal és fegyverrel kereskedni. Tudom, hogy az én írásaim nélkül is annyi a vers, mint sétálóutcákon az ember, de azt is tudom, hogy a dicsőség a szóé. Az igaz szóé. A költészetet pedig a még megmaradt tisztességnek gondolom, amit még nem játszottunk el félelemből, vagy renyheségből.

Végzettségemet tekintve mechanikai műszerész és intézményi kommunikátor vagyok. Verseim különböző antológiákban (legutóbb a Csepeli Családsegítő Szolgálat Irodalmi Műhelyének Nyitott ablak c. kötetében), illetve a Bárka, a Napsziget, a Napút, és a Fedél Nélkül folyóiratokban jelentek, jelennek meg. Interneten írásaim a Börzsönyi Helikon, a Kaláka, a Kartc, és a DOKK irodalmi oldalakon érhetőek el (többek között). Első, önálló netkötetem Önmegcsonkítások címmel jelent meg a Mercator Stúdió gondozásában, megtalálható a Magyar Elektronikus Könyvtárban is. Kedvelem Faludy György, József Attila és Orbán Ottó verseit, illetve Csáth Géza, és Stephen King írásait.